R O M A N I A **HOTĂRARE CU CARACTER NORMATIV**
JUDETUL C L U J
CONSILIUL LOCAL AL COMUNEI POIENI

H O T A R A R E A Nr. 28 din 26 MARTIE 2025
privind aprobarea reactualizarii

- Reactualizarea componentei comitetului local si centrului operativ cat si aprobarea organigramei serviciului voluntar pentru situatii de urgenta
- Reactualizarea Regulamentului privind organizarea si functionarea serviciului voluntar pentru situatii de urgenta pe anul 2025, precum și atributiile si functionarea serviciului voluntar pentru situații de urgență
- Reactualizarea Planului de analiza si acoperirea riscurilor pe anul 2025

Consiliul Local al comunei Poieni, județul Cluj, întrunit în şedinţă de lucru ordinară în data zilei de 26 martie 2025;

Avand în vedere raportul cu privire la necesitatea emiterii unei hotărări, raport întocmit de Compartimentul de resort din aparatul propriu de specialitate Serviciul Voluntar pentru situaţii de urgenţă care propune aprobarea reactualizarii:
- Reactualizarea componentei comitetului local si centrului operativ cat si aprobarea organigramei serviciului voluntar pentru situatii de urgenta
- Reactualizarea Regulamentului privind organizarea, atributiile si functionarea comitetului local pentru situatii de urgenta pe anul 2025
- Reactualizarea Regulamentului privind organizarea si functionarea serviciului voluntar pentru situatii de urgenta pe anul 2025
- Reactualizarea Planului de analiza si acoperirea riscurilor pe anul 2025

Tinând cont de prevederile legale :

- *Art.129, alin. -1 şi alin. -2 , litera –(d) din Ordonanta de urgenta nr.57/2019 privind Codul Administrativ; 7) In exercitarea atribuţiilor prevăzute la alin.-(2) , litera – d), consiliul local asigură, potrivit competenţelor sale şi în condiţiile legii, cadrul necesar pentru furnizarea serviciilor publice de interes local privind: h). Situaţiile de urgenţă ;*

In temeiul drepturilor conferite prin art.139, alin. 1, coroborat cu art.196, alin.(1), lit.a) din Ordonanta de urgenta a Guvernului nr.57/2019 prinid Codul Administrativ, cu modificările şi completările ulterioare :

H O T Ă R Ă Ş T E :

Art. 1 . – Consiliul Local al comunei Poieni aprobă în forma propusă şi prezentată de Compartimentul de Resort din aparatul de specialitate" Serviciul Voluntar pentru situaţii de Urgenţă Poieni reactualizarea:
- Reactualizarea componentei comitetului local si centrului operativ cat si aprobarea organigramei serviciului voluntar pentru situatii de urgenta
- Reactualizarea Regulamentului privind organizarea, atributiile si functionarea comitetului local pentru situatii de urgenta pe anul 2025

- Reactualizarea Regulamentului privind organizarea si functionarea serviciului voluntar pentru situatii de urgenta pe anul 2025
- Reactualizarea Planului de analiza si acoperirea riscurilor pe anul 2025

Art. 2 . - Cu ducerea la îndeplinire a prezentei hotărări se încredinţează d-nul Morariu Adrian - Daniel – primarul comunei Poieni si d-nul Boca Ioan - Marian - Inspector I Situaţii de Urgenţă iar comunicarea se va face in conditiile legii de catre doamna Natali - Elena DUHĂNEŞ – Secretarul general delegat al comunei Poieni .

Art. 3 . - Prezenta hotărăre se comunică :
- *Instituţiei Prefectului Judeţului Cluj ;*
- *Morariu Adrian - Daniel – Primarul comunei Poieni;*
- *Boca Ioan - Marian– Inspector I Situaţii de urgenţă .*

PRESEDINTE DE SEDINTA,
CONSILIER
BOCA MUGUREL-ROMULUS

CONTRASEMNEAZĂ,
SECRETAR GENERAL DELEGAT
Natalia-Elena DUHĂNEŞ

- *Consilieri prezenţi la lucrarile sedintei de consiliu local; 11.*
- *Nr.voturi "pentru" 11.*
- *Nr.voturi "contra" -.*
- *Abţineri -.*

ROMÂNIA JUDEŢUL CLUJ COMUNA POIENI CONSILIUL LOCAL

COMPONENȚA NOMINALĂ A

COMITETULUI LOCAL PENTRU SITUAȚII DE URGENȚĂ

AL COMUNEI POIENI

Nr. crt.	Funcția in CLSU	Numele și Prenumele	Funcția la locul de munca
1.	Președinte	Morariu Adrian Daniel	Primarul comunei Poieni
2.	Vicepreședinte	Merca Viorel Ioan	Viceprimarul comunei Poieni
3.	Membru	Duhăneș Natalia Elena	Secretarul General Delegat al comunei Poieni
4.	Membru	Boca Ioan Marian	Inspector.Sef SVSU Poieni
5.	Membru	Zbucea Ovidiu Dumitru	Șef Post Poliție Poieni
6.	Membru	Neag Anca Gladiola	Director Școala Gimnazială Poieni
7.	Membru	Imre Eva	Medic de familie Poieni
8.	Membru	Purcel Nicu Constantin	Medic veterinar Poieni

COMPONENȚA NOMINALĂ A CENTRULUI OPERATIV

CU ACTIVITATE TEMPORARĂ AL COMUNEI POIENI

Nr. crt.	Funcția in COAT	Numele și Prenumele	Funcția la locul de munca
1.	Șeful centrului operativ	Duhăneș Natalia Elena	Secretar General Delegat al Comunei Poieni
2.	Locțiitor	Boca Ioan Marian	Sef SVSU
3.	Membru	Merca Viorel Ioan	Viceprimarul Comunei Poieni
4.	Membru	Broscoi Andrea	Consilier personal al primarului cu dipozitie de atribuțiii contabilitate
5.	Membru	Stef Octavian	Referent Taxe si Impozite
6.	Membru	Pașcalau Corina Maria	Agent Agricol

ROMÂNIA
JUDEŢUL CLUJ
PRIMĂRIA COMUNEI POIENI
Nr.....din.....

APROB
Preşedinte de şedinţă

PLANUL
DE ANALIZĂ ŞI ACOPERIRE
A
RISCURILOR

Planul de Analiză şi Acoperire a Riscurilor a fost aprobat în şedinţa Consiliului local nr. ... . din.....

PLAN DE ANALIZA ŞI ACOPERIRE A RISCURILOR EDIŢIA A II-A

CAPITOLUL I
Dispozitii generale

SECTIUNEA 1-a
Definitie, scopuri, obiective

Planul de analiză şi acoperire a riscurilor din comuna POIENI, denumit **PAAR**, reprezintă documentul care cuprinde riscurile potenţiale identificate la nivel local, măsurile, acţiunile şi resursele necesare pentru managementul riscurilor respective.

Scopul PAAR este acela de a permite autorităţilor publice locale şi celorlalţi factori de decizie să facă cele mai bune alegeri posibile referitoare la:

- *prevenirea riscurilor;*
- *amplasarea şi dimensionarea unităţilor operative;*
- *stabilirea concepţiei şi elaborarea planurilor de intervenţie în situaţii de urgenţă;*
- *alocarea resurselor (forţelor şi mijloacelor) necesare.*

Obiectivele PAAR sunt:

- crearea unui cadru unitar şi coerent de acţiune pentru prevenirea şi gestionarea riscurilor generatoare de situaţii de urgenţă;
- asigurarea unui răspuns optim în caz de urgenţă, adecvat fiecărui tip de risc;
- cunoaşterea, de către toţi factorii implicaţi şi de către populaţie a sarcinilor şi atribuţiilor ce le revin premergător, pe timpul şi după apariţia unei situaţii de urgenţă;
- optimizarea resurselor (forţelor şi mijloacelor) necesare prevenirii şi gestionării situaţiilor de urgenţă.

Obiectivul fundamental al acestui plan se concentrează asupra realizării unui sistem informaţional care să integreze toate informaţiile, toate tipurile de date, necesare managementului dezastrelor naturale, de la prognoză până la măsurile post-factum.

SECTIUNEA a 2-a. Responsabilităţi privind analiza şi acoperirea riscurilor

Responsabilităţile privind analiza şi acoperirea riscurilor revin tuturor factorilor care, potrivit legii, au atribuţii ori asigură funcţii de sprijin privind prevenirea şi gestionarea situaţiilor de urgenţă în profil teritorial (autorităţi ale administraţiei publice locale, inspectoratul judeţean pentru situaţii de urgenţă, CLSU alte organe şi organisme cu atribuţii în domeniu). Planul de analiză şi acoperire a riscurilor *se întocmeşte* de către comitetul local pentru situaţii de urgenţă şi *se aprobă* de către consiliul local.

Primarul asigură condiţiile necesare elaborării planului de analiză, acoperire a riscurilor şi alocării resursele necesare pentru punerea în aplicare a acestuia, potrivit legii.

Alocarea resurselor materiale şi financiare necesare desfăşurării activităţii de analiză şi acoperire a riscurilor se asigură, potrivit reglementărilor în vigoare, de către fiecare autoritate, organism, operator economic şi /sau instituţie în parte, corespunzător sarcinilor şi atribuţiilor ce-i revin.

Planul de analiză şi acoperire a riscurilor se întocmeşte într-un număr suficient de exemplare, din care unul va fi pus la dispoziţia Inspectoratului pentru Situaţii de Urgenţă „Avram Iancu" al judetului Cluj .

Personalul din inspectoratul judeţean pentru situaţii de urgenţă, precum şi cel al celorlalte forţe destinate prevenirii şi combaterii riscurilor generatoare de situaţii de urgenţă are obligaţia să cunoască în părţile care îl privesc conţinutul planului de analiză şi acoperire a riscurilor şi să îl aplice, corespunzător situaţiilor de urgenţă specifice.

Responsabilităţile cetăţenilor

Dezvoltarea unui sistem eficient de management al situaţiilor de urgenţă trebuie să se bazeze, într-o măsură mult mai mare, pe contribuţia comunităţii locale şi a fiecărui cetăţean. Cetăţeanul, ca principal beneficiar al politicii de securitate, are dreptul şi datoria de a contribui activ la construcţia ei cotidiană, printr-un comportament participativ şi responsabil. Cetăţeanul are dreptul de a fi informat cu privire la riscurile la care este supus în cadrul comunităţii şi la măsurile care trebuie luate pentru prevenirea şi gestionarea situaţiilor de urgenţă.

Obligaţia primordială a cetăţenilor în acest domeniu este aceea de a avea un comportament preventiv, de a participa activ la prevenirea şi gestionarea situaţiilor de urgenţă în cadrul comunităţii locale. Comportamentul preventiv cuprinde totalitatea acţiunilor pe care cetăţeanul le realizează pentru a preîntâmpina producerea de evenimente negative care pot genera pierderi. Primul nivel al acestui tip de comportament este eliminarea neglijenţelor.

Cel de-al doilea nivel îl constituie o metodologie de prevenire bazată pe redundanţă, adică o dublare a acţiunii umane cu sisteme automate de prevenire şi control. Întrucât redundanţa este costisitoare, măsurile specifice trebuie analizate prin prisma eficienţei, respectiv prin punerea în balanţă a gravităţii şi probabilităţii producerii evenimentului alături de costurile implementării.

Toate măsurile de comportament preventiv necesar a fi adoptate de cetăţeni trebuie să constituie un ansamblu coerent sub forma politicii de securitate, concepută ca ansamblul procedurilor de prevenirea pierderilor, respectiv pentru:

- informarea generală şi permanentă/periodică asupra riscurilor specifice care îi pot afecta viaţa şi proprietatea şi a concetăţenilor;
- formarea comportamentului preventiv, dezvoltarea culturii de securitate şi eliminarea /reducerea neglijenţelor din conduită;
- dezvoltarea spiritului civic şi de solidaritate în comunitatea locală;
- adoptarea de măsuri proprii pentru reducerea riscurilor asupra familiei, bunurilor, locuinţei şi anexelor gospodăreşti cu respectarea cadrului legal privind construirea şi locuirea;
- respectarea, cunoaşterea şi aplicarea deciziilor organelor cu atribuţii şi responsabilităţi in gestionarea situaţiilor de urgenţă privind protecţia, intervenţia, evacuarea şi restabilirea stării de normalitate în comunitatea respectivă, în cazul producerii unor situaţii de urgenţă;
- participarea ca voluntari la acţiunile preventive, de salvare - evacuare a populaţiei afectate de situaţiile de urgenţă, precum şi la acţiunile de intervenţie şi de refacere ;
- încheierea contractelor de asigurări pentru cazuri de dezastre;
- cunoaşterea modului de comportare înainte, în timpul şi după trecerea dezastrelor;
- respectarea măsurilor stabilite de organele în drept şi protejarea lucrărilor cu rol de apărare împotriva situaţiilor de urgenţă.

Consiliul local şi primaria

Autorităţile administraţiei publice locale trebuie sa fie pregătite să facă faţă gestionării situaţiilor de urgenţă prin comitetele judeţene sau, după caz, locale pe care le conduc, ele fiind primele care iau contact cu fenomenul şi care asigură aplicarea măsurilor din planurile proprii, până la intervenţia altor autorităţi şi structuri.

Răspunsul la factorii de risc trebuie să urmeze principiul gradualităţii, astfel că deciziile iniţiale trebuie luate la acest nivel, context în care creşterea capacităţii de prevenire şi răspuns locale constituie prioritatea esenţială.

Principalele lor responsabilităţi, pe fazele dezastrului, sunt:

a) în faza pre – dezastru:

- instituie măsurile de prevenire a situaţiilor de urgenţă, analizează anual şi ori de cate ori este nevoie activitatea desfăşurată şi adoptă măsuri pentru îmbunătăţirea acesteia;

- aprobă organizarea activităţii de apărare împotriva situaţiilor de urgenţă la nivelul unităţii administrativ- teritoriale;

- hotărăsc înfiinţarea serviciilor voluntare pentru situaţii de urgenţă, aprobă regulamentul de organizare şi funcţionare a acestora, asigură încadrarea cu personal, dotarea şi finanţarea cheltuielilor de întreţinere şi funcţionarea acestuia în condiţii de operativitate şi eficienţă în conformitate cu criteriile minime de performanţă;

- aprobă planurile anuale şi de perspectiva pentru asigurarea resurselor umane, materiale şi financiare destinate prevenirii şi gestionarii situaţiilor de urgenţă;

- elaborează planurile urbanistice generale, corelate cu hărţile de risc şi asigură respectarea prevederilor acestor documentaţii;

- determină necesităţile comunităţii locale privind resursele mobilizabile, materiale, utilaje şi financiare in caz de dezastre;

- asigură mobilizarea populaţiei la acţiunile de apărare împotriva situaţiilor de urgenţă şi organizează exerciţii şi aplicaţii, sub conducerea organelor abilitate in vederea pregătirii intervenţiei operative;

- asigură organizarea şi instruirea grupurilor de voluntari în vederea participării la acţiunile de salvare-evacuare a populaţiei afectate de dezastre.

b) pe timpul dezastrului:

- desfăşoară activităţile cuprinse în legislaţia în vigoare privind managementul situaţiilor de urgenţă;

- menţine în stare de funcţionare drumurile şi accesele în zonele calamitate;

- coordonează acţiunile de ajutor;

- înfiinţează centre de informare în zona în care s-a produs dezastrul care să îndeplinească şi funcţia de transmitere a avertizării individuale a cetăţenilor în cazul în care sistemele de înştiinţare - alarmare nu sunt disponibile, pe durata situaţiei de urgenţă;

- asigură condiţiile necesare pentru acordarea asistenţei medicale;

- asigură evacuarea persoanelor sau bunurilor periclitate potrivit planurilor întocmite şi condiţiile corespunzătoare de trai, evidenţa populaţiei evacuate, asigurarea primirii şi cazării persoanelor evacuate, instalarea taberelor de evacuaţi, recepţia şi depozitarea bunurilor evacuate, securitatea şi paza zonelor evacuate;

- coordonează acţiunile pentru asigurarea necesităţilor esenţiale ale persoanelor sau comunităţilor izolate.

c) post dezastru:

- participă la acţiunile de înlăturare a efectelor dezastrelor, de refacere a locuinţelor şi gospodăriilor afectate de dezastre;

- coordonează acţiunile de aprovizionare cu hrană şi îmbrăcăminte şi de distribuire a acestora, precum şi pentru cazarea în locuinţe temporare;

- asigură condiţiile pentru asistenţa sanitară;

-coordonează activităţile de reconstrucţie şi restaurare a activităţii normale;

- organizează activităţi de ajutor financiar.

Instituţii şi operatori economici

Instituţiile publice şi operatorii economici au un rol important în ceea ce priveşte prevenirea şi gestionarea situaţiilor de urgenţă. Pe de o parte, pot suferi un impact direct ca urmare a manifestării unui anumit risc, iar pe de altă parte, în numeroase cazuri, reprezintă chiar sursa de risc şi punctul de declanşare a unei situaţii de urgenţă.

Din punct de vedere al accidentelor industriale în care sunt implicate substanţe periculoase, operatorii economici au următoarele obligaţii:

- să notifice autorităţilor competente inventarul de substanţe;

- să întocmească politica de prevenire a accidentelor majore, respectiv raportul de securitate;

- să elaboreze un plan de urgenţă internă;
- să informeze imediat autorităţile competente în cazul producerii unui accident major;
- să informeze corect şi complet populaţia din zonele de planificare la urgenţă;
- să desfăşoare exerciţii de verificare a planurilor şi pregătire a forţelor proprii de intervenţie;
- să permită inspecţia autorităţilor competente;
- să ia toate măsurile necesare pentru a preveni producerea accidentelor şi pentru a limita, în cazul producerii, consecinţele acestora asupra sănătăţii populaţiei şi a calităţii mediului.

Din punct de vedere al accidentelor nucleare sau radiologice, instituţiile publice şi operatorii economici au următoarele obligaţii principale:

- monitorizarea radioactivităţii mediului;
- întocmirea prognozelor şi predicţiilor cu privire la contaminarea radioactivă a mediului, a produselor agroalimentare şi a populaţiei din zonele potenţial contaminate;
- notificarea autorităţilor asupra accidentului;
- elaborarea planurilor de protecţie şi intervenţie în caz de accident nuclear / radiologic;
- desfăşurarea de exerciţii de urgenţă pe şi în afara amplasamentului.

Din punct de vedere al prevenirii incendiilor, instituţiile publice şi operatorii economici trebuie să îndeplinească obligaţiile prevăzute în legislaţia specifică şi în Normele generale de apărare împotriva incendiilor.

Acte normative de referinţă

-L nr. 481/2004 modificată şi completată cu Legea nr. 212/2006 privind protecţia civilă.

-L nr. 307/2006 privind apărarea împotriva incendiilor .

-Ordinul MAI nr. 132/2007 pentru aprobarea Metodologiei de elaborare a Planului de analiză şi acoperire a riscurilor şi a Structurii-cadru a Planului de analiză şi acoperire a riscurilor

-Ordinul MAI nr. 1184/2006 pentru aprobarea Normelor privind organizarea şi asigurarea activităţii de evacuare în situaţii de urgenţă.

-Ordonanţa de Urgenţă nr. 21 din 15 aprilie 2004 privind Sistemul Naţional de Management al Situaţiilor de Urgenţă.

- H.G nr. 1489/2004 privind organizarea şi funcţionarea Comitetului Naţional pentru Situaţii de Urgenţă.

- H.G nr. 1492 din 9 septembrie 2004 privind principiile de organizare, funcţionarea şi atribuţiile serviciilor de urgenţă profesioniste.

- H.G nr. 2288/2004 pentru aprobarea repartizării principalelor funcţii de sprijin pe care le asigură ministerele, celelalte organe centrale şi organizaţiile neguvernamentale privind prevenirea şi gestionarea situaţiilor de urgenţă.

-Ordinul MAI nr. 886 din 30 septembrie 2005 pentru aprobarea Normelor tehnice privind Sistemul naţional integrat de înştiinţare, avertizare şi alarmare a populaţiei.

- H.G nr. 1669/2005 privind constituirea şi funcţionarea Comitetului Director de Asigurare la Dezastre

-Legea apelor nr. 107/1996.

-Ord.comun 638/420/2005 al Ministerului Administraţiei şi Internelor şi al Ministerului şi Gospodăririi Apelor privind gestionarea situaţiilor de urgenţă generate de inundaţii, fenomene meteorologice periculoase, accidente la construcţii hidrotehnice şi poluări accidentale.

- H.G nr. 1286/2004 privind aprobarea Planului general de măsuri preventive pentru evitarea şi reducerea efectelor inundaţiilor.

-L nr. 575/2001 privind aprobarea Planului de amenajare a teritoriului naţional - Secţiunea a V-a - Zone de risc natural.

- H.G nr.1075/2004 pentru aprobarea Regulamentului privind apărarea împotriva efectelor dezastrelor produse de seisme si/sau alunecări de teren

- H.G nr. 372 din 18/03/2004 pentru aprobarea Programului Naţional de Management al Riscului Seismic

-Ordinul comun nr. 1995/1160/2005 al Ministerului Transporturilor, Construcţiilor şi Turismului şi al Ministerului Administraţiei şi Internelor pentru aprobarea Regulamentului privind prevenirea şi gestionarea situaţiilor de urgenţă specifice riscului la cutremure şi/sau alunecări de teren

- H.G nr. 372 din 18/03/2004 pentru aprobarea Programului Naţional de Management al Riscului Seismic.

- H.G nr. 95/2003 privind controlul activităţilor care prezintă pericole de accidente majore în care sunt implicate substanţe periculoase.

- Ordinul MAI nr. 735/2005 privind evidenţa, gestionarea, depozitarea şi distribuirea ajutoarelor interne şi internaţionale destinate populaţiei în situaţii de urgenţă

CAPITOLUL II

Caracteristicile unităţii administrativ –teritoriale

Pe baza datelor cuprinse în Schema cu riscurile teritoriale din unitatea administrativ-teritorială, aprobată de prefectul judeţului, în conţinutul PAAR se face o prezentare pe secţiuni a caracteristicilor unităţii administrativ-teritoriale, după cum urmează:

SECŢIUNEA 1

Amplasare geografică şi relief:

-Comuna Poieni este o comună în judeţul Cluj, Transilvania, România, formată din satele Bologa, Cerbeşti, Hodişu, Lunca Vişagului, Morlaca, Poieni, Tranişu şi Valea Drăganului.

-Suprafaţa Comunei Poieni este de 18638,88 Ha.

Comuna se învecinează cu comuna Negreni, comuna Ciucea şi judeţul Sălaj la nord, cu oraşul Huedin şi comuna Sâncraiu la est, cu comuna Săcuieu la sud şi cu judeţul Bihor la vest.

Comuna Poieni este aşezată pe E 60, de-o parte şi de alta a râului Crişul Repede.

Defileul Crişului Repede desparte două unităţi montane: Masivul Vlădeasa şi partea sudică a Munţilor Meseşului, cu dealurile Hodişului şi Poienilor (Dealul Cornii – 921m, Râmbuşoi – 788m), aceştia fiind consideraţi ca o prelungire a Masivului Vlădeasa. Zona depresionară, încadrată în Podişul Huedinului, situată în partea nord-estică a comunei, ce cuprinde satele Morlaca şi Hodişu, oferă suprafeţe întinse propice culturilor agricole.

În această depresiune apele Crişului Repede, a Călăţii şi Fârţei au săpat defile largi ce se constituie astăzi în lunci productive dar care sunt expuse inundaţiilor. Constituţia şi structura geologică, solurile, ce compun munţii, dealurile şi depresiunile comunei sunt foarte variate.

Caracteristice sunt rocile cuarţo-feldspatice ,şi sturile cuarţice, magmetitele superioare(microgranite, granodiorite, dacite şi andezite), calcare, formaţiuni sedimentare, conglomerate,gresii, şisturi argiloase sau silicoase. Existenţa în comună a unor roci cu calităţi deosebite a făcutposibilă dezvoltarea unor cariere de piatră înPoieni, Bologa, Bologa – Henţ, Morlaca, Valea Drăganului care au schimbat aspectul pitoresc al locului dar au contribuit substanţial la ridicarea nivelului economic al comunei.

Constituţia şi structura geologică, solurile ce compun munţii, dealurile şi depresiunile comunei sunt foarte variate. Caracteristice sunt rocile cuarţo-feldspatice, şisturile cuarţice, magmetitele superioare (microgranite, granodiorite, dacite şi andezite), calcare, formaţiuni sedimentare, conglomerate, gresii, şisturi argiloase sau silicoase.

Existenţa în comună a unor roci cu calităţi deosebite a făcut posibilă dezvoltarea unor cariere de piatră în Poieni, Bologa, Bologa-Henţ, Morlaca, Valea Drăganului care au schimbat aspectul pitoresc al locului dar au contribuit substanţial la ridicarea nivelului economic al comunei.

Cariera Poieni aflată pe malul stâng al Crişului Repede, are un important zăcământ de dacit de tip Vişag şi Poieni ce face parte din zona de sud-vest a masivului eruptiv Vlădeasa. Tot zăcământ de dacit se găseşte şi la carierele Bologa şi Morlaca. La Bologa acesta este mai bine individualizat, aflorând pe o suprafaţă de 6 km^2, iar la Morlaca are o structură profirică şi textură mai variată având şi elemente de biotit, cuarţ şi piroxen.

În cariere se obţin: piatră spartă, cribluri pentru betoane de mărci superioare, piatră brută, split, borduri de încadrare, toate având rezerve foarte mari de zăcământ.

La aceste cariere se adaugă cea de la Valea Lungii (din Valea Drăganului) din care se extrage dacit de tip Vlădeasa, de culoare cenuşie în care apar cristale de feldspaţi şi cuarţ, foarte bun pentru fasonat şi cioplit şi cariera de la Henţ (Bologa) unde se exploatează dacit amfibolitic cu structură profirică de o calitate excepţională.

Solul comunei, formarea şi calităţile acestuia reflectă etajarea climatică şi vegetală a zonei. Sub aspect fizic, chimic şi biologic, el se diferenţiază de la Morlaca şi Valea Banului până la Zărna. La diversificarea pe zone a tipurilor de soluri participă mai mulţi factori: fragmentarea reliefului, expoziţia şi înclinarea versanţilor, degradarea prin eroziune, precipitaţiile. Predomină solurile brun-roşcate podzolice, argilele şi gresiile. Calităţile acestora, zonele şi înălţimea la care se găsesc influenţează culturile agricole şi diversifică sau restrâng vegetaţia. În luncile râurilor aceasta se caracterizează prin specii hidrofile, rogozul, stânjenelul de baltă, trifolienele. Pe pajişti întâlnim pirul gros, volbura, păpădia, porumbarul, murul, măceşul.

SECŢIUNEA a-2-a

Caracteristici climatice

Zona depresionară, încadrată în Podişul Huedinului, situată în partea nord-estică a comunei, ce cuprinde satele Morlaca şi Hodişu, oferă suprafeţe întinse propice culturilor agricole. În această depresiune apele Crişului Repede, a Călăţii şi Fârţei au săpat defilee largi ce se constituie astăzi în lunci productive, dar care sunt expuse inundaţiilor. Reţeaua hidrografică foarte bine dezvoltată se datorează în primul rând precipitaţiilor abundente, mai ales în zona montană. Datorită povârnişurilor abrupte şi a geologiei bazinelor văilor formate în special din roci impermeabile, argile şi marne, scurgerea apelor provenite din ploi sau topirea zăpezii se face rapid, cu debite mari, accentuând procesul de eroziune şi producând adeseori inundaţii.

Principalele ape: Crişul Repede, Henţul (Săcuieul) Călata şi Drăganul sunt tranzitorii prin comună, acestea având însă foarte mulţi afluenţi mai mari sau mai mici care împânzesc toată zona.

Aluviunile aduse de viituri, apele în general, au contribuit considerabil la formarea actualei configuraţii a teritoriului comunei. Colmatarea albiei râurilor a dus în timp la schimbarea cursurilor acestora, stabilizarea lor pe o albie mai sigură a făcut posibilă dezvoltarea satelor sau mutarea acestora pe terenurile mai fertile părăsite de acestea.

Din datele de care dispunem reiese că, în localitatea Poieni primele aşezări s-au dezvoltat în mai multe poieniţe de la poalele dealurilor Grebăn, Pleş sau Vărădeşti, departe de furia apelor Crişului Repede şi numai după stabilizarea cursului acestui râu, vatra satului a coborât pe lunci. De la poienile în care s-au întemeiat primele aşezări vine şi numele satului. Dacă aruncăm o privire asupra vetrelor vechi ale satelor Bologa şi Morlaca observăm că şi acestea s-au dezvoltat la o distanţă apreciabilă de cursul râurilor Henţ(Săcuieu) şi Călata.

Nici satul Valea Drăganului nu face excepţie de la această regulă cu precizarea că, prima încercare de a stăpâni lunca părăsită temporar de apă s-a soldat cu un dezastru, casele fiind distruse de ape. Concludentă este dezvoltarea părţii de sus a satului, zona Lunca Molivului. Aceasta a fost o luncă inundabilă a râului Drăgan, plină de arbori de molid ieşiţi din seminţele aduse de ape, de unde i se trage şi denumirea.

Râul Săcuieu (Henţ), care traversează de-a lungul satul Bologa, izvorăşte de sub Şeaua Prislop, culege câteva pâraie, trece prin Răchiţele, unde preia şi apele Văii Stanciului, străbate Scrindu, iar la Răcad este zăgăzuit de un baraj din beton şi arocamente. Apele adunate în el sunt pompate prin galerii, săpate în Muntele Vlădeasa, în lacul de acumulare de la Floroiu şi de aici, tot prin munte, la uzina electrică de la Remeţi.

În aval de baraj adună firişoarele de apă: Alunu, Stânişoară, Scurta, Duba, Pietraru, Măguri, Subcetate, trece prin Săcuieu şi cu debit sporit se revarsă în Crişul Repede la ieşirea din Bologa. O parte din apele lui sunt captate şi epurate de staţia de pompe de la Henţ (la intrare în Bologa), apa fiind trimisă spre oraşul Huedin şi spre satele Morlaca, Bologa şi Poieni.

Râul Drăgan îşi are obârşia în amfiteatrul format sub Culmea Cumpănăţelu, în bazinul numit Izvoarele Drăganului însumând o sumedenie de izvoare dispuse în tot acest bazin. De aici o ia spre nord luând cu el apele pâraielor Voiosu, Şutanu şi Ciripa. Ajuns aici, călătorul poate să-şi potolească setea din izvorul amenajat de inginerul silvic Maşcanu, iar cel dornic să cunoască sălbăticia munţilor o poate lua pe poteca marcată până la cascada Moara Dracului sau să traverseze peste munte, pe la Aria Vulturului, şi să ajungă la Stâna de Vale.

În aval de Ciripa, pe malul stâng, se află cea mai sălbatică, mai dificilă şi mai înfricoşătoare vale, Valea Chenţului, cu povârnişuri abrupte, stâncărie şi grohotişuri, cu o vegetaţie luxuriantă pe firul văii, plină de vipere, urşi şi alte sălbăticiuni.

De aici, curgând între Bociasa şi Muncei, bazinul văii se deschide până la Gura Crăciunului, preia apele acestui pârâu, se îndreaptă spre Zărna, unde intră în comuna Poieni şi la câţiva kilometri mai jos apele Drăganului împreună cu cele ale Sebişelului se opresc în betonul lacului de acumulare ca să o ia apoi prin munte spre uzina de la Remeţi.

Barajul Drăgan este o construcţie din beton în arc cu dublă curbură, reţinând în faţa lui un volum total de 112 milioane metri cubi de apă având o dublă utilitate: acumularea apei pentru uzina electrică de la Remeţi şi pentru cele aflate în aval pe Valea Iadei şi pe Crişul Repede dar şi aceea de retenţie a viiturilor celor două râuri. Are o înălţime de 120 metri, cota la coronament 856 şi o lungime de 424 metri. Este prevăzut cu un descărcător de suprafaţă cu 5 deschideri şi două goliri de fund. Prin acest baraj se regularizează un debit mediu de 8,7 metri cubi de apă pe secundă.

Zona Munţilor Bihor şi Vlădeasa are o climă tipică de munte, umedă şi rece pe culmile înalte şi care odată cu scăderea altitudinii se atenuează. Clima acestui spaţiu

montan este influenţată în mare parte de poziţie (fiind situaţi pe direcţia circulaţiei vestice a maselor de aer), altitudini, fragmentarea reliefului, etc. Etajarea pe verticală se manifestă în toţi factorii determinanţi ai climei.

Precipitaţiile atmosferice

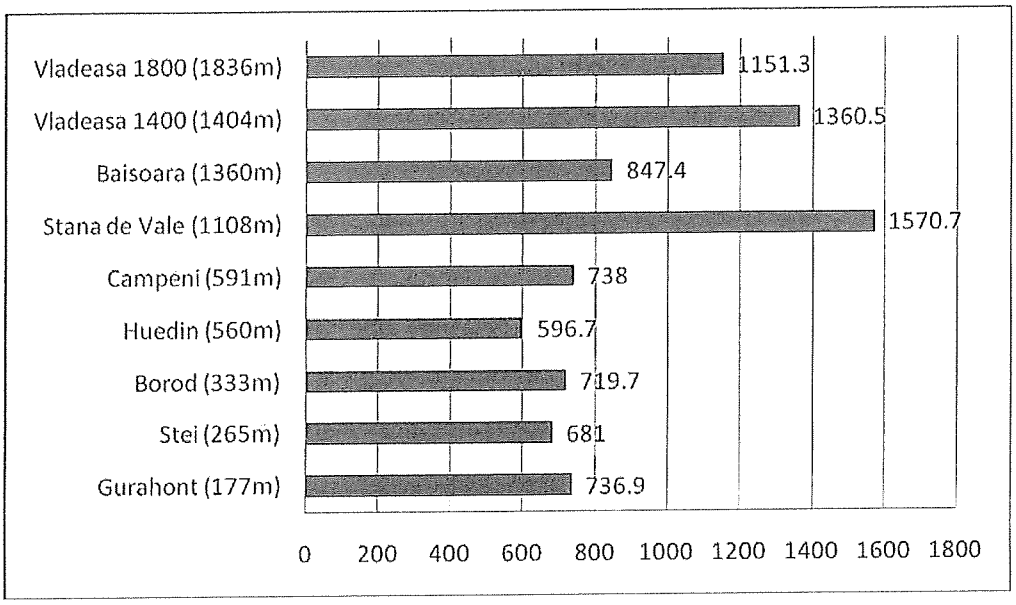

Fig. 6. Valorile anuale ale precipitaţiilor atmosferice

Datorită circulaţiei atmosferice, cantităţile de precipitaţii sunt mai mari în partea de sud (736,9 mm/an la Gurahonţ) decât în partea de nord (596,7 mm/an la Huedin); cantităţi mai mari în sezonul de vară (între 63,8 mm la Stei şi 192,8 mm la Stâna de Vale, în iunie) decât în sezonul de iarnă (între 25,6 mm la Huedin şi 89,0 mm la Stâna de Vale, în februarie). De asemenea precipitaţiile cresc odată cu altitudinea iar versanţii vestici sunt cei mai expuşi maselor de aer umede de origine atlantică, decât cei estici.

Aceasta determină în Munţii Bihor şi Vlădeasa cantităţi medii anuale ale precipitaţiilor ce cresc de la 681,0 mm la Stei până la 1570,7 mm la Stâna de Vale (ambele staţii situate pe versantul vestic al munţilor), după care scad la 1151,3 mm la Vladeasa 1800, continuându-se pe versantul estic, doar 738,0 mm la Câmpeni.

Toate aceste aspecte arată că Munţii Bihor Vlădeasa sunt o regiune destul de bogată în precipitaţii, păşiunile şi fâneţele putând fi cosite de 2-3 ori pe an, iar fondul forestier prezintă

condiţii bune de regenerare. Repartiţia precipitaţiilor din timpul anului face ca sfârşitul verii şi începutul toamnei să fie perioada cea mai favorabilă turismului. În timpul iernii precipitaţiile cad sub formă solidă ceea ce permite practicarea sporturilor de iarnă.

Temperatura aerului

Este determinată de altitudine, orientarea şi panta versanţilor, care generează un climat montan caracterizat prin scăderea temperaturii aerului odată cu creşterea altitudinii (datorită pierderii căldurii prin radiaţie terestră), prin încălzirea diferită a versanţilor (versanţii nordici sunt mai reci decât cei sudici). Astfel temperatura medie anuală în Munţii Bihor şi Vlădeasa scade odată cu creşterea altitudinii de la 10°C cât se înregistrează la baza munţilor (staţia Gurahont), până la 1°C pe cele mai înalte culmi (staţia Vlădeasa). În legătură cu temperaturile extreme se pot afirma următoarele: temperaturi minime s-au înregistrat în depresiunile intramontane datorită coborârii şi stagnării aerului rece de la înălţimi (staţia Câmpeni –32,7°C şi 28,9°C la Stâna de Vale), iar temperaturile maxime sunt înregistrate tot în aceste regiuni (30,6°C la staţia Stâna de Vale, 29,6°C la Băişoara, 35,8°C la Câmpeni. Astfel amplitudinile termice cele mai mari se înregistrează în aceste depresiuni intramontane şi la periferia munţilor.

Tabelul 1.Temperaturile medii lunare şi anuale şi amplitudine termică.

Staţia	I	II	III	IV	V	VI	VII	VIII	IX	X	XI	XII	An	Amp l
Gurahonţ (177 m)	-1.6	0.8	5.2	10.3	15.4	18.4	20.0	19.2	15.4	10.3	5.0	0.7	9.9	21.6
Ştei (265 m)	-1.3	0.8	4.8	10.1	14.9	17.8	19.4	19.0	15.1	10.3	5.4	0.7	9.8	20.7
Borod (333 m)	-1.5	0.3	4.3	9.3	14.6	17.5	19.0	18.6	14.4	9.5	4.4	0.2	9.2	20.5
Huedin (560 m)	-3.9	-1.8	2.7	8.4	13.7	16.7	18.3	17.8	13.6	8.3	2.6	-1.8	7.9	22.2
Câmpeni (591 m)	-4.1	-1.8	2.5	7.5	12.6	15.5	17.1	16.5	12.7	7.8	2.6	-1.8	7.3	21.2
Stâna de Vale (1108 m)	-5.3	-4.8	-1.6	2.8	8.5	11.8	13.3	12.8	8.9	4.8	-0.1	-3.6	3.9	18.6
Băişoara (1360 m)	-4.1	-3.8	-1.1	3.7	8.7	11.9	13.6	13.6	10.1	6.0	1.3	-2.5	4.8	17.7
Vlădeasa 1400 (1404 m)	-3.6	-4.2	-1.8	3.8	9.2	12.1	14.7	14.8	10.0	6.1	0.6	-2.9	4.9	19.0
Vlădeasa 1800 (1836 m)	-7.3	-7.2	-4.9	-0.4	4.5	7.7	9.4	9.6	6.2	2.7	-2.2	-5.8	1.0	16.9

Sursa: date prelucrete după arhiva A.N.M.

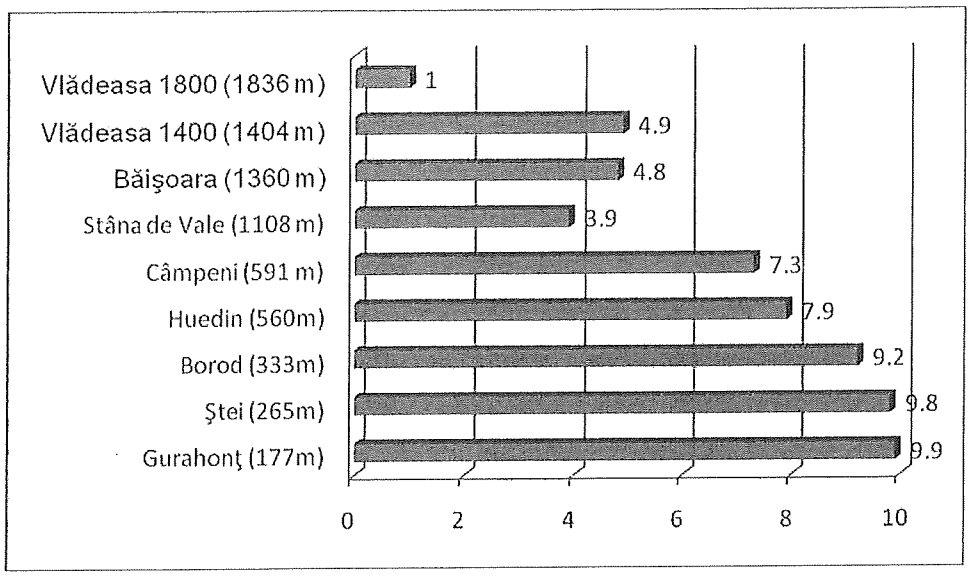

Fig. 2. Valorile temperaturii anuale.

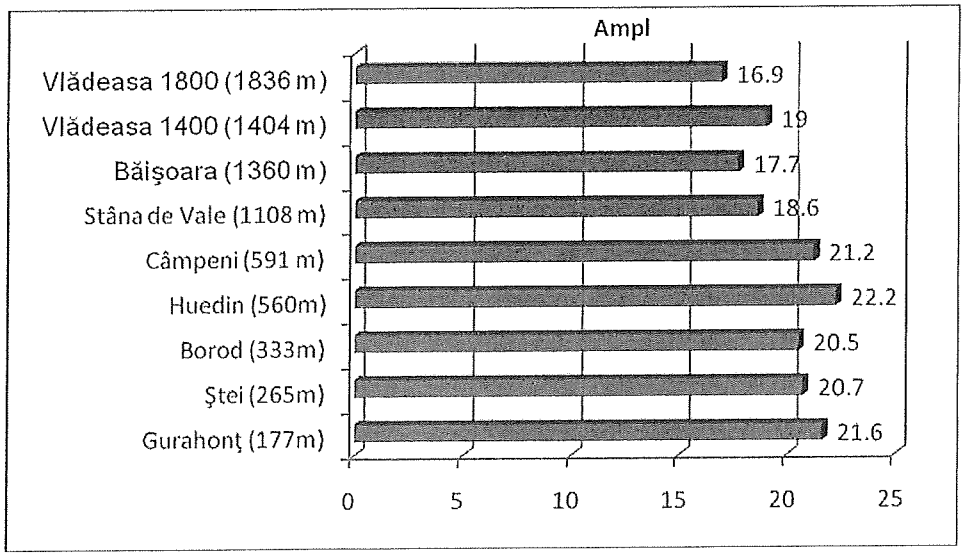

Fig. 3. Valorile amplitudinii termice

SECŢIUNEA a-3-a
Reţea hidrografică

Apele curgătoare

Crişul Repede este afluent de ordinul II al Tisei, sau după clasificarea lui R.E. Horton de ordinul VI. Îşi are izvorul la 680 m altitudine, în amunte de localitatea Izvorul Crişului, unindu-se cu celelalte

Crişuri pe teritoriul Ungariei, în apropiere de localitatea Korosladany. Are o lungime totală de 211 km, din care 148 până la frontiera cu Ungaria, iar până la Oradea de 118 km.

În Depresiunea Huedin, Crişul Repede are aspectul unui pârâu leneş, foarte meandrat. Cu o pantă de 4,2‰; în defileu este un râu puternic de munte, a cărui pantă generală are 8,7‰ . În Depresiunea Vad-Oradea ia aspectul unui râu de câmpie, a cărui pantă se menţine totuşi la 1,9‰.Lungimea bazinului hidrografic este de 101 km până la Oradea, iar lăţimea medie de 22,24 km.

Afluenţii Crişului Repede se dispun neuniform de o parte şi alta a axului hidrografic principal, dând astfel bazinului o asimetrie pronunţată. Până la Huedin, Crişul nu primeşte afluenţi importanţi, doar nişte pâraie pe partea stângă, dintre care ma important este pârâul Domoş cu o lungime de 11 km. Imediat ce părăseşte depresiunea, primeşte din partea stângă valea Călatei (cu izvorul la 1340 m) şi valea Henţului sau Secueul cu două izvoare ce fac un unghi drept cu valea principală; unul dintre ele se găseşte imediat în vestul Măgurei Călăţele (1403 m), iar cel de-al doilea sub vârful Muncelul Mare (1541 m).

Cei mai importanţi afluenţi ai Crişului Repede ca mărime a bazinului, a lungimii dar şi a debitului, sunt Drăganu, Iadu şi Henţu. Cei doi afluenţi, Iadu si Draganu, au aspect de văi tinere, în formă de V, cu numeroase repezişuri şi praguri. Panta acestor râuri este considerabilă, atât cea generală (în jur de 25‰), dar mai ales panta pe sectoarele superioare care atinge 75 – 100‰.

Alţi afluenţi, pe care îi primeşte Crişul tot pe partea stângă, de mai mică însemnătate, sunt: Brătcuţa (12,5 km), Misir (10 km), Dobrineşti (11 km), Mnierea (21 km), Medeş (15 km), Cioscoi (18,5 km), Chigic (21,5 km), Sărand (16,5 km), Tăşnad (18 km) şi Hidişel ssau Peţea (26 km). Aceasta din utmă are o importanţă deosebită, deoarece drenează apele izvoarelor termale de la Băile Felix.

Pe partea dreaptă, Crişul Repede primeşte mai puţini afluenţi, şi ca număr şi, mai ales, ca mărime, evidenţiindu-se: Poicul (14 km), care izvorăşte din Munţii Meseş şi pe care îi traversează vărsându-se la Ciucea, Semeni (9,7 km), Negrea (5,5 km), Beznea (9 km), Borod (16 km), Omului (12 km), Gepiş (10 km), Morii (14 km), Huta (10 km) şi Valea la Arini (19 km).

În general, profilele longitudinanle ale Crişului şi ale afluenţilor principali sunt formate din sectoare cu pante ce reprezintă un echilibru dinamic între diferite variabile ale eroziunii, în care un rol principal îl joacă cantitatea aluviunilor târâte.

Toţi afluenţii au doar aspect de curs superior şi mijlociu. Crişul Repede are un profil longitudinal ce merge, cu o pantă uniformă, din Depresiunea Huedin până la Oradea, prezentând numai o uşoară bombare la confluenţa cu Drăganu.

O delimitare netă între cele trei tipuri de cursuri (superior, mediu şi inferior) aproape că nu se poate face. Aspect de curs superior nu are decât "Izvorul Crişului", pe o distanţă de circa 5 km, unde şi panta

sa se ridică la 22‰. În rest, profilul are pantă de curs mijlociu până la Oradea. Apar unele diferenţieri între cele trei unităţi de relief pe care le străbate, dar foarte puţin semnificative.

Valea Călata se subdivide în trei sectoare. Cel inferior, sau sectorul teraselor, se desprinde la 600 m şi coboară lent peste măgura cristalină de la Morlaca, care nu-i modifică totuşi panta în mod esenţial; deşi se află în zonă depresionară, panta sa este mai mare decât panta Crişului în defileu (5–7‰ faţă de 4,5–5,2‰ la Criş). Sectorul mijlociu are o pantă mult mai crescută (de peste 20‰). În ceea ce priveşte panta din cursul superior, măsurată în special pe Călăţele, atinge 40–125‰. Călata are cumpăna dreaptă foarte unifomă, urcând continuu de la 520 m până la 000 m (axându-se pe suprafaţa Măguri-Mărişel, între 600 şi 1000 m). La 100 m are un mers uniform, dat de pediplena Fărcaş. Un singur accident important se remarcă spre vărsare, unde Măgura Morlaca (760 m), formată din cristalin, se ridică brusc cu peste 200 m deasupra reliefului din jur; această măgură pare un martorde eroziune al suprafeţei Făgăraş. Cumpăna stângă, coincide cu cea a Henţului, si este mult mai neuniformă. Ea se desfăşoară în lungul unei culmi muntoase, urcând repede până la 1100 m, după care apare o puternică înşeuare, cumpăna coborând la 800 m. Cauza înşeuării o indică valea Mărgăuţa, care izvorăşte din Depresiunea Huedin, taie epigenetic culmea muntoasă şi se varsă în Henţu. De remarcat că, la nivelul acestei înşeuări, ambele cumpene (stânga şi dreapta) coincid ca altitudine, deoarece sunt formate pe sedimentar. Duppă această înşeuare cumpăna urcă în Măgura Călăţele (1403 m).

Valea Henţului are un profil longitudinal cu două sectoare bine distincte. Partea superioară reprezintă o curbă concavă, care se termină la confluenţa cu valea Mărgăuţa, iar în continuare se prelungeşte către înşeuarea de la Osteana. În această parte, panta variază între 71‰ către izvoare şi 15‰ către confluenţa cu valea Mărgăuţei. Jumătatea inferioară a profilului Henţului reprezintă etapele sculpturale ale teraselor, marcate prin patru rupturi de pantă. Panta medie este de 13‰, scăzând pe porţiunile line, până la 9‰, iar pe rupturile de pantă ajunge la 33%. Henţu are cumpăna dreaptă comună cu Călata. Cumpăna stângă se caracterizează printr-o înălţare importantă pe centru; porneşte de la circa 520 m şi urcă repede la 1836 m (vf. Vlădeasa). După aceea coboară uniform până la 1267,2 m (vf. Cuciulata). Înălţarea din Vlădeasa este dată de cantitatea mare de erupţiuni de tipul banatitelor, care saltă ca un martor peste pediplena Fărcaş. Partea nordică a cumpenei (spre vărsare) prezintă şi o înşeuare caracteristica, situată între două vârfuri de tip monadnok (946 m şi 1097 m).

Valea Drăganului îşi adună apele de sub vârfurile Dealul Britei (1758 m), vârful Cîrligatele (1694 m) şi vârful Poienii (1626 m). Are o lungime de 39 km şi un coeficient de sinuozitate de 1,2 cu o pantă medie longitudinală de circa 23‰. Profilul este relativ uniform; excepţie fac câteva rupturi de pantă, nu prea pregnante, impuse într-o mică măsură, de petrografie dar, cu deosebire, de către nivelele de eroziune. Importante sunt: ruptura de pantă de la 1000 m, ce corespunde suprafeţei Mărişel, ruptura

nivelului Osteana şi ruptura teraselor. Panta talvegului, în sectorul izvoarelor (la peste 1000 m), atinge între 30‰ si 100‰. Pe sectotul ce se ridică deasupra nivelului Osteana (între 720–940 m), panta atinge 20‰, iar în sectorul teraselor atinge 11-16%. Fiind vorba de o vale montană, diferenţa dintre panta de luncă şi panta de albie este redusă.

La Drăgan se remarcă o reducere a pantei spre vărsare, respecriv în lungul localităţii Valea Drăganului, unde râul împrăştie o mare cantitate de aluviuni. Valea Drăganului are cumpăna dreaptă comună cu Henţu până la Vlădeasa. În continuare ea se menţine la altitudinea de 1600 m (pediplena Fărcaş), din care saltă, din loc în loc, monadnokuri situate în jurul lui 1700 m. Cumpăna stângă se ridică brusc de la 460 m la 1000 m, după care merge uniform în jur de 1 100 m. Aici se interpune o înşeuare între vârfurile de 1231 m şi 137 m. În continuare, cumpăna urcă uniform de la 1 400 m la 1 650 m (pediplena Fărcaş, nivelul ei inferior).

Valea Iadului izvorăşte de sub vârful Poienii, are o lungime de 42 km, un coeficient de sinuozitate de 1,1 cu un profil similar cu cel al Drăganului si cu o pantă medie aproape identică (25‰). Asemămarea rezultă din o serie de condiţii foarte apropiate, cum ar fi: lungimea, suprafaţa bazinului, structura geologică, clima, relieful, etc.

Există şi unele diferenţieri, mai ales în ceea ce priveşte plasarea repturilor de pantă. Astfel, ruptura corespunzătoare Osteanei se află la circa 950 m, iar ruptura de pantă corespunzătoare teraselor se plasează între 400-500 m, spre deosebire de Drăgan, Henţ şi Călata unde aceeaşi ruptură se plasa la circa 600 m; aceasta dovedeşte o rămânere în urmă în privinţa eroziunii în adâncime a râurilor situate mai la est de Iad, motivată de nivelul de bază de la Osteana. O altă particularitate este dată de ruptura de pantă de la circa 600 -660 m, care se prelungeşte peste suprafaţa Borodului.

În ce priveşte pantele luate pe sectoare, ele sunt de asemenea similare Drăganului şi anume: sectorul teraselor are 11% (la Drăgan tot 11%); sectorul superior are 52 – 100%; sectoarele mijlocii au, de asemenea, similitudini, fiind de circa 15% pe porţiunile mai netede (la Drăgan 16%), iar pe cele mai înclinate oscilând în jurul a 50-60%.

Valea Iadului are cumpăna dreaptă aproximativ identică cu cea descrisă la Drăgan, unde se axează pe suprafeţele de nivelare Fărcaş şi Mărişel. Spre vărsarea în Criş această cumpănă face hotar cu o serie de bazine ce se varsă direct în Criş, între care şi valea Surducii. La contactul cu aceasta din urmă se deschide o înşeuare situată la circa 720 m (între vârfurile de 737 m şi 1 075m). Cumpăna stângă este, în general, mai joasă decât cea dreaptă, datorită afluetilor Crişului Negru, care au împins-o spre interiorul bazinului. Această cumpănă începe la 400 m, urcând repede la 958 m; de aici se menţine, relativ uniformă, la altitudinea de 900 – 1000 m, marcând evident suprafaţa Mărişel; spre izvoare saltă la 1200 m – 1300 m.

Solurile

Munţii Vlădeasa se disting printr-o complexitate a reliefului, diversitatea substratului litologic, împreună cu ceilalţi factori de solificare, au determinat apariţia unui înveliş podologic variat, atât din punct de vedere al genezei şi repartiţiei teritoriale, cât şi din cel al potenţialului agrosilvic. Aflat sub influenţa circulaţiei predominant vestice a maselor de aer (de origine atlantică),fapt datorat poziţiei ale, a reliefului fragmentat şi a litologiei foarte diferite, au impus o dispoziţie pe verticală a solurilor.

Datorită înclinării versanţilor din Munţii Vlădeasa pe care se formează, solurile au grosimi mici, iar temperaturile scăzute nefavorabile resturilor vegetale, generează un humus cu caracter acid (pH4). Astfel în această zonă solurile prezente fac parte din categoria cambisoluri, spodisoluri şi umbrisoluri.

În depresiune, în zonele cu exces de apă, se dezvoltă solurile hidrimorfe, respectiv stagnosoluri şi gleiosoluri, iar de-a lungul paraielor de munte se dispun sub forma unor fâşii longitudinale, aluviosolurile.

Repartiţia claselor de soluri din Munţii Vlădeasa se dispune astfel: cambisoluri (32%), urmate de luvisoluri (18%), umbrisoluri (18%), protisoluri (11%), antrisoluri (10%), iar pe cele mai reduse suprafeţe se desfăşoară cernisolurile (4%), andosolrile (4%), hidrisolurile (2%), şi histisolurile (1%).

Tabelul. 4. Tipurile de soluri.

Nr. crt.	Tipul de sol	Altitudinea (m)	Temperatura (°C)	Precipitaţiile (mm)	Tipul de vegetaţie
1	Aluvisol	600 – 700	7,8	760,0	Salix, Alnus, Carex, Juncus, Trifolium
2	Preluvosol tipic Faeoziom clinogleic	700 – 800	7,7	768,0	Carpinus, Fraxinus, Festuca, Agropirum
3	Eutricambosol Luvosol	800 – 1400	4,7	780,0	Fagus, Carpinus, *Agrostis*, Galium
4	Districambosol Rendzina	1400 – 1700	4,3	1116,6	Picea, Abies, Fagus, Luzula, Oxalis
5	Humosiosol Nigrosol	≥1700	1,0	1124,4	Juniperus, Pinus, Luzula, Sphagnum, Rhododendron,

(Sursa: Cercetări podologice în vederea refacerii fondului agrosilvic şi zoopastoral în Masivul Vlădeasa, ing. Teodor Cioban, USAMV, Cluj-Napoca,2009)

f) Amenajări hidrotehnice.

Sunt reprezentate de lacul de acumulare Floroiu sau Lacul Valea Draganului, care se află pe râul cu acelaşi nume (Drăgan). Este o construcţie din beton în arc cu dubla curbură, situat la o altitudine absolută de 1280 m, iar principalii parametri ai barajului sunt:

- Cota coronamentului: 856 m alt. absolută.
- Cota fundaţiei: 736 m alt. absolută.
- Înălţimea barajului: 120 m.
- Lungimea la coronament: 424 m.
- Grosimea la coronameant: 6 m.
- Grosimea maximă la bază: 28 m.
- Volumul de beton proiectat: 470 m^3.
- Volumul total de apă: 112 mil. m^3.

Acumulare hidroenergetică Floroiu îndeplineşte următoarele funcţii:

- regularizarea anuală a debitelor râurilor Drăgan şi Sacuieu.
- producerea de energie electrică prin centrală Remeţi.
- atenuarea undelor de viitură de pe râul Drăgan.
- creşterea posibilităţilor de aprovizionare cu apă a oraşului Oradea.

Barajul de acumuare este alimentat atât de apele râului Drăgan cât şi de Sacuieu, care sunt aduse printr-o aducţiune pe o diferentă de nivel de 190 m, cu o lungime de 485 m, şi un diametru de 1,4 m. Prin acest baraj se regularizează un debit mediu de 8,7 m^3/sec. de apă

SECŢIUNEA a-4-a
Populatie

În ceea ce priveşte populaţia, comuna Poieni se confruntă cu următoarele probleme:

- îmbătrânirea accentuată a populaţiei;

depopularea datorită migraţiei, în special a tinerilor cu studii medii şi superioare spre centrele urbane, sau străinătate;
numărul populaţiei- 4572.

SECŢIUNEA a-5-a
Căi de transport

Căile de comunicaţie rutiere şi căile ferate

Conform Ordonanţei de Guvern nr. 43/1997 privind regimul juridic al drumurilor, acestea se împart din punct de vedere al administrării si funcţionălităţii în mai multe categorii:

- *drumuri de interes naţional*: autostrăzi, drumuri expres, drumuri naţionale europene-E 60, naţionale principale şi naţionale secundare.
- *drumuri de interes judeţean*-103H,764B.
- *drumuri de interes local*: drumurile comunale-DC 126,DC 127 şi cele vecinale;
- *străzile din localităţile rural*;
- *căi ferate duble si simple,* ;

Drumurile de exploatare din extravilan, care nu au un caracter permanent nu se înregistrează, atribuindu-se în mod egal parcelelor din imediata vecinătate.

SECŢIUNEA a-6-a
Dezvoltare

Caracteristicile economice ale comunei Poieni

Economia comunei Poieni este compusă din sectorul agricol, silvic, sectorul terţiar care vor fi analizate în acest capitol. Inainte de analiza aceste sectoare, voi face realiza analiza situaţiei locale, din perspectiva potenţialului investitor în economia locală a comunei Poieni. Economia locală este principala forţă motrice a dezvoltării locale şi este în mare parte absentă pe teritoriul comunei. Atragerea de întreprinzători în varii domenii va genera ocupare profesională, venituri crescute ale locuitorilor, o mai eficientă utilizare a resurselor locale, apariţia resurselor financiare necesare demarării unor proiecte de reabilitare/extindere a infrastructurii fizice şi sociale, de protecţie a mediului, de dezvoltare turistică, pentru promovarea zonei, etc. Analiza îşi propune aşadar o prezentare a punctelor tari, slabe, oportunităţilor şi ameninţărilor care determină spaţiul economic al comunei Poieni.

Strategia din perspectivă economică locală a comunei Poieni

Puncte tari

- Resurse naturale: reţea hidrografică bogată, minereuri neferoase (piatră de construcţie)

- Prezenţa în apropiere a unor poli de atracţie urbană: Cluj-Napoca, Huedin, Oradea, cuimpact pozitiv asupra schimburilor comunităţii locale cu exteriorul (mărfuri, educaţie,locuri de muncă, etc.);
- Drumul european E60, reţea de transport feroviar, inclusiv staţie de cale ferată pe magistrala Cluj – Oradea – Budapesta;
- Potenţial turistic care poate fi valorificat: luncă, munte,lac de acumulare în cea mai mare parte sălbăticie propice pentru încurajarea turismului;
- Vechi tradiţii în prelucrarea unor resurse locale (industrie extractivă – piatră,exploatarea şi prelucrarea lemnului);
- Tradiţii locale în creşterea animalelor, în special a bovinelor;
- Modernizarea sectorului zootehnic, prin crearea Asociaţiilor Crescătorilor,organisme de inspiraţie europeană;
- Resurse naturale locale diverse şi bine reprezentate, permiţând crearea deîntreprinderi locale bazate pe creşterea valorii adăugate a acestora;
- Existenţa unei comunităţi de afaceri locale, în fază incipientă, reprezentată princâteva societăţi comerciale şi persoane fizice autorizate cu activitate în zonă;
- Populaţia comunei are resurse financiare suficiente pentru a putea susţine activităţi economice locale (practic aceasta poate conta ca şi piaţă locală, în comparaţie cusituaţia din alte comune, şi chiar oraşul Huedin).

Puncte slabe

- resurse financiare insuficiente, investiţii autohtone şi străine limitate, investiţii puţine;
- echipamente şi tehnologii învechite, poluante;
- tendinţe de monoindustrializare (principalele activităţi industriale se concentrează pe extracţia de piatră pentru construcţii şi pe prelucrarea lemnului);
- practici nedurabile (exploatarea intensivă primară a resurselor forestiere);
- media de vârstă ridicată a celor ce se ocupă de activităţi agricole;
- Infrastructura necorespunzătoare, absenţa alimentării cu apă, si a canalizării în multesate şi cătune, stare improprie a unora din drumurile comunale, şi a drumului judeţean ce permite accesul la barajul Floroiu (Lunca Vişagului);
- Parcelarea terenului (suprafeţele agricole nu pot fi întotdeauna lucrate mecanizat) şi probleme legate de posesiune;
- Diversitate redusă, majoritatea fiind orientate spre alimentaţie publică – magazine alimentare şi baruri;
- Orientare în majoritate spre clienţii locali;

- Activităţi de marketing reduse;
- Valorificare slabă a resurselor locale;
- Starea precară a unor capacităţi de cazare;
- Număr redus al fermelor agro-turistice autorizate;
- Lipsa unor produse turistice coerente;
- Lipsa personalului calificat în turism – manageri, ghizi;
- Promovare slabă a produselor turistice existente.

Oportunităţi

- Reconversia unor capacităţi economice aflate în conservare în capacităţi cu profil nou de fabricaţie;
- Reconversia unor capacităţi, în special agricole, spre arii de productivitate adaptatecondiţiilor locale;
- Existenta unor spaţii şi terenuri disponibile pentru dezvoltări antreprenoriale;- Existenţa resurselor locale, puţin sau necorespunzător valorificate în prezent,reprezentate prin suprafeţe importante de pădure, precum şi produse accesorii pădurii;
- Disponibilitatea unor resurse suplimentare, posibil a fi accesate prin utilizarea programelor de finanţare ale Uniunii Europene;

  Disponibilitatea de a încheia relaţii de parteneriat a autorităţilor locale, cu investitorilocali sau străini;
- Prezenţa în zonă, activitatea si deschiderea la încheierea de parteneriate a unor organizaţii neguvernamentale care au capacitatea să atragă fonduri extrabugetare;
- Colaborarea zonală în cadrul Microregiunii Huedin; disponibilitate în accesarearesurselor comunelor vecine, şi încheierea de parteneriate locale în cadrul Microregiunii Huedin;

➢ Diversificarea industriei, care să fie capabilă de împlinirea profesională şi materială a locuitorilor comunei;
➢ Atragerea investitorilor care să fie capabili să ofere locuitorilor locuri de muncă şi să dezvolte zona;
➢ Posibilitatea dezvoltării unei industrii nepoluantă cu dezvoltare durabilă;
➢ Posibilitatea dezvoltătii unei industrii generatoare de venit la bugetul local;
➢ Practici de agricultură durabilă, adaptate condiţiilor climaterice şi solului din comună;
➢ Activităţi agricole diversificate şi generatoare.de venit la bugetul local;
➢ Posibilitatea asocierii producătorilor;
➢ Posibilitatea dezvoltării unei politici de marketing eficiente;
➢ Diversificarea obiectului de activitate al firmelor;
➢ Diversificarea obiectului de activitate al firmelor;
➢ Utilizarea eficientă a resurselor locale;

- Promovarea unor tehnici eficiente de marketing;
- Realizarea unor programe de pregătire pentru practicanţii de agro-turism;

Ameninţări

- Lipsa de receptivitate şi flexibilitate a populaţiei locale la cerinţele pieţei care determină decalaje economice mari, greu de recuperat;
- Izolarea satelor din punct de vedere al accesului la infrastructură care conduce la depopularea zonei şi la declin economic;
- Reducerea ponderii populaţiei active.

Organizarea agricolă a teritoriului

„Organizarea teritoriului agricol reprezintă ansamblul de măsuri tehnice, economice, legislative de principii şi reguli interdependente formând un întreg organizat, care stabilesc modul concret de utilizare a pământului, a mijloacelor de producţie şi a forţei de muncă în vederea desfăşurării eficiente a procesului de producţie pe un teritoriu agricol dat. (V. Surd şi colab. 2005, p 24)

Practica agricolă a diferitelor forme de amenajare şi organizare a teritoriului agricol se realizează prin *exploataţie agricolă*, reprezentând forma organizată de gestiune organizată a terenului agricol. (I. Bold, Gh. Predila, 2003)

Orice exploataţie agricolă are la bază patru categorii de factori care constitue elementele de input: terenul, puterea economică, moştenirea culturală şi starea comportamentală. În privinţa terenului condiţiile optime sunt exprimate de altitudine, expoziţia şi panta versanţilor, clima, etc. Puterea economică poate fi sau nu stimulatoare în raport cu atitudinea societăţii faţă de agricultură şi situaţia economică de ansamblu. În ceea ce priveşte moştenirea culturală, aceasta poate influenţa într-o măsură mai mare sau mai mică practica agricolă dintr-un teritoriu. Starea comportamentală este direct proporţională cu nivelul de instruire a populaţiei, vârstă, etc. În concluzie exploatarea agricolă este definită de anumiţi parametri economici în cadrul cărora, după realizarea bilanţului de tip input – output, se percepe un excedent: stare staţionară sau pierderi. (V. Surd, şi colab., 2005)

În cadrul organizării terenului agricol, măsurile ce se aplică sau se doresc a fi implementate, au ca scop principal valorificarea resurselor agricole ale terenurilor, în cadrul cărora fiecare teren este inclus în categoria de folosinţă pentru care este pretabil. Pretabilitatea terenurilor la cultivarea anumitor tipuri de plante şi cereale este direct influenţată de climă, sol, relief, hidrografie, etc.

Categoria de folosinţă a terenului înseamnă destinaţia unei porţiuni dintr-un teritoriu pe o perioadă mai lungă de timp, ţn funcţie de însuşirile naturale ale terenului, în scopul obţinerii unor producţii, satisfacerii unor servicii sau necesităţi socio – culturale sau în alte scopuri. (Gh. Timaru, 1993, p18)

Terenurile cu destinaţie agricolă

Terenurile agricole cuprind: terenuri arabile, vii, livezi, pepiniere viticole, pomicole, plantaţii de hamei şi duzi, păşuni, fâneţe, sere, solarii, terenuri cu vegetaţie forestieră (dacă nu se află în amenajările silvice), păşunile împădurite, cele ocupate cu construcţii agrozootehnice şi de imbunătăţiri funciare, amenajările piscicole, drumurile tehnologice şi de depozitare. (după V. Surd şi colab., 2005)

Terenurile arabile

Această categorie cuprinde terenurile care sunt arate anual sau la mai mulţi ani şi care se utilizează în vederea culturilor de plante, legume, cereale, etc. Terenurile arabile includ la rândul lor: terenul arabil propriu – zis, grădini de legume, solarii, sere, rasadnite.

Ca terenuri arabile se înregistrează următoarele:

- *terenuri destinate culturilor furajere perene;*
- *terenuri rămase temporar neînsămânţate datorită unor dezastre naturale sau din alte motive;*
- *terenuri ce sere sau rasadnite sistematizate, cu meţtiunea de „sere" sau „rasadnite";*

În privinţa categoriei de utilizare a terenului, schimbarea sistemului de producţie determină şi schimbarea modului de folosinţă a terenului; în acest fel se poate practica cultura plantelor prin sistemul de rotaţie a culturilor. (idem)

a. Păşunile (P)

Sunt reprezentate de terenurile întelenite sau înierbate în mod natural sau artificial prin însămânţări, care se folosesc pentru păşunatul animalelor. În cadrul păşunilor se înregistrează:

- *păşuni curate* – păşuni acoperite numai cu vegetaţie ierboasă;
- *păşuni cu pomi* – păşunile plantate cu pomi fructiferi;
- *păşuni împădurite* – cele pe care se află şi vegetaţie forestieră pe lângă cea ierboasă;
- *păşuni cu tufărişuri şi mărăcini.*

b. Fâneţe (F)

În această categorie se înregistrează terenurile înierbate sau întelenite în mod artificial sau natural prin însămânţări. Se înregistrează:

- *fânţe curate*;
- *fânaţe cu pomi*;

- *fâneţe împădurite*;
- *fâneţe cu tufărişuri şi mărăcini*;

c. Vii (V)

Aici se încadrează terenurile plantate cu viţă de vie, fiind înregistrate:

- *vii altoite* – au la baza lor portaltoi;
- *vii indigene (nealtoite)* – se dezvoltă pe rădăcini proprii (mai sunt denumite vii nobile);
- *vii hibride*;
- *hamei* – plantaţiile de hamei sunt incluse în această categorie pentru că au aceeaşi agrotehnică;
- *pepiniere viticole*;

d.Livezi (L)

Livezile sunt terenuri plantate cu pomi fructiferi. Se încadreaza ca livezi:

- *livezi clasice*;
- *livezi intensive şi superintensive*;
- *plantaţii de arbuşti fructiferi*;
- *pepiniere pomicole*;
- *plantaţii de duzi*; (după V. Surd şi colab., 2005)

Terenuri cu destinaţie forestieră

Terenurile cu destinaţie forestieră cuprind: terenuri împădurite sau cele care servesc nevoilor culturale, de producţie ori administrativă silvică, terenuri destinate împăduririlor sau cele neproductive (stâncării, abruptri, bolovănişuri, rape, ravene, torenti). În această categorie pădurile şi alte terenuri forestiere ocupă cele mai mari suprafeţe. Aici se înregistrează:

- *păduri* – terenuri acoperite cu vegetaţie forestieră, cu o suprafaţă mai mare de 0,25 ha;
- *terenuri destinate împăduririi*;
- *terenuri care servesc nevoilor de cultură, producţie şi administraţie silvică, celei destinate hranei vânatului şi animalelor din unităţile silvice, cele date în folosinţa temporară personalului silvic*;
- *perdelele de protecţie*;
- *tufărişuri şi mărăcinişuri*; (după V. Surd şi colab., 2005)

Terenurile aflate permanent sub ape

Din această categorie fac parte albiile minore ale cursurilor de apă, cuvetele lacurilor naturale si artificiale la nivelul maxim de retentie. Se înregistrează la această categorie:

- *ape curgătoare (HR)*; aici se va trece supafaţa ocupată de întreaga albie minoră a cursului de apă, din mal în mal, chiar dacă acesta nu este în întregime sub apă. Albia minoră a unui curs de apă cuprinde şi zonele joase ale cursului, insulele şi prundişurile. Aceste terenuri nu se trec la neproductive ci la terenuri sub ape.
- *ape stătătoare (HB)*; limita variază în funcţie de anotimp şi de regimul de precipitaţii. Aici se încadrează şi apele amenajate în mod special pentru creşterea peştelui, precum şi apele stătătoare de mică adâncime.

Obiective de interes turistic

Veghind asupra castrului, pe dealul de peste Sebeş se află cetatea de la Bologa, una dintre primele cetăţi transilvănene, iar localitatea Bologa a fost pentru prima dată atestată în 1304, ce are un turn circular înalt de 25 de metri. Tot aici se găsesc vestigii de castru roman cu inventar şi o rezervaţie cu galerii aurifere în munte Însă istoria nu este singurul lucru notabil la comuna Poieni, aceasta fiind o zonă de o deosebită frumuseţe şi potenţial turistic.

Pe langă istorie, zona naturală este alt element cheie al Comunei Poieni. Valea Seacă, Peştera Varfuriaşului, Valea Drăganului cu Lacul Drăgan. Comuna se află în apropierea munţilor Meseş şi Vlădeasa, loc de o frumuseţe deosebită.

Comuna are situri şi monumente istorice, urme ale civilizaţiei romane (la Măgura Sebeşului, Hordiş, Carpen, Dosul Marcului, Cetăţuia; Sonul, Râmbuşoaie, resturile castrului roman de la Bologa), cetatea medievală, monumente ale eroilor, biserici vechi sau noi. Toate trebuie puse în valoare în primul rând prin îmbunătătirea căilor de acces.

Atracţii din apropierea comunei Poieni sunt: astelul Octavian Goga (Ciucea - 3 km), cascada Răchiţele (Vălul Miresei), arborele de Sequoia din Săcuieu, masivul Vlădeasa, lacul de acumulare Drăgan, complexul Cetăţile Ponorului, lacul Beliş Fântânele

Valea Drăganului are un potenţial turistic destul de ridicat şi oferă următoarele beneficii turistice: posibilitatea practicării sporturilor de iarnă, cicloturism, offroad, existenţa unui teren de fotbal pus la dispoziţie pentru turişti şi localnici, terenuri de tenis etc., zbor cu parapanta, trasee montane (Vlădeasa), participarea la activităţi tradiţionale, păstoritul. plimbări cu căruţa

Turismul practicat este de sejur (pentru amatorii de linişte, de plimbări solitare, într-un cadru natural pitoresc), în cadrul natural şi poziţie geografică izolată de céntrele aglomérate şi de marile artere de circulaţie. Satele de deal şi munte, cu casele răspândite pe văi şi coline, la o oarecare distanţă únele faţă de altele, satisfac motivaţia fundamentală a numeroşilor turişti care vin în comuna Poieni, în special în Valea Drăganului.

Valea Drăganului este un sat de interes pescăresc. Populaţia locală poate organiza în limita legii, pentru turişti únele forme de agrement specifice pescăreşti - pe Valea Drăganului (păstrăvi) şi la Barajul Floroiu.

Localitatea este înfrăţită cu Machecoul din Franţa, şi s-au relalizat schimburi de experienţă între localnicii din cele două localităţi. În cadrul unei expoziţii de pictură a unei studente de la arte plastice pasionata de modă, s-au împărţit pliante şi broşuri despre cele două localităţi.

Trasee turistice:

Circuitul Văii Drăganului, accesibil atat iarna cat şi vara, pe o distanţă de 12 km, durata ore. Circuitul este uşor, drum forestier bun, accesibil cu maşină de teren.

Traseul turistic Traniş-Cabana Vlădeasa, accesibil pe tot parcurul anului, distanţa de 15 km şi durata 4-5 ore.

Traseul turistic Lunca-Vişagului – Valea Bulzului – Cabana Vlădeasal, este un traseu nemarcat. Uşor de străbătut, accesibil tot timpul anului. Distanţa este de 9 km şi se poate face în 3-4 ore.

Traseul turistic Gura Zărnii-Cabana Vlădeasa, traseul marcat cu triunghi albastru, pe o distanăţă de 15 km, durta 4-5 ore.

Traseul turistic de legătură între Valea Drăganului; Valea Iadului şi Stana de Vale.

Traseul turistic Stana de Vale-Ciripa, traseu marcat cu cruce albastră, durata de 2 ore, pe o distanţă de 6 km.

Traseul turistic Ciripa-Moara Dracului

SECŢIUNEA a-7-a
Infrastructuri locale
Bisericile comunei Poieni

Despre bisericile de pe teritoriul comunei ne pomenesc câteva documente începând cu secolul al XVII-lea, dar primele locaşuri de rugăciune au apărut cu foarte mult timp în urmă, după constituirea comunităţilor săseşi. Preoţii dinaintea noastră, Aurel Munteanu din Valea Drăganului, Ioan Petrişor din Poieni, Iosif Savu din Tranişu, Victor Pop din Morlaca, în notiţele lor ne-au lăsat referiri despre trecutul bisericilor.

În satul Morlaca, prin 1753 sunt menţionaţi doi preoţi nenumiţi – Vasile şi Achim – ţinând slujbele într-o biserică din lemn, iar credincioşii greco-catolici îl aveau puţin pe părintele sufletesc Gligor. În anul 1747 există o biserică a mănăstirii pe Dealul Măgura, în locul numit până astăzi Dealul (Brazii) Mănăstirii. Credincioşii din Morlaca şi-au ridicat o biserică mai solidă în anul 1837, care a suferit mai multe modificări şi renovări, în anul 1882, în 1953 a fost rezugrăvită iar în 1961 i s-a refăcut acoperişul

din tablă. În prezent este îngrijită cu atenţie de consiliul parohial şi slujbă de neobositul părinte paroh Ioan Călătan.

Satul Morlaca având o populaţie mai numeroasa şi bani păstori sufleteşti a devenit prin anul 1842 centru al Districtului Morlaca, cu mai multe parohii şi filiale (Fildu de Jos, Fildu de Mijloc, Fildu de Sus, Hodişu, Ciucea, Poieni, Brăişoru, Alinuşu, Morlaca, Săcuieu, Bologa, Vişag şi Tranişu).

Localitatea Poieni, pomenită în documentele medievale pe la 1500, a avut de-a lungul vremii mai multe biserici, dar nu avea date precise decât de la jumătatea secolului al XIX-lea. Prin anul 1859 credincioşii avea o biserică din lemn, mică şi joasă, prea puţin luminată, adusă de la mănăstirea din Morlaca şi amplasată pe pământul parohial unde se află astăzi cimitirul. Între anii 1890-1892 a fost edificată actuala biserică. Treptat i-au fost aduse îmbunătăţiri şi elemente de înfrumuseţare, mai ales în timpul păstoririi preotului Stefan Lungu. În 2002, a fost resfinţită prin străduinţa preotului Cosmin Copaciu.

Şi trănişenii şi-au construit un locaş pentru rugăciune. La început Tranişul a fost o felie şi aparţinea de Morlaca (şi o perioadă de Vişagu). În anul 1800 în Tranişu existau o biserică construită din lemn. Un document ne precizează: „Traniş parohie înfiinţată la 1800. Biserica din lemn din 1859 în onoarea Sfinţilor Arhangheli. Matricole are din 1857. Şcoala de lemn din 1862, şcolari 58, ficiori 36, fete 22, de repetiţie 30, ficiori 16, fete 14, cantor docente d-l Iosif Pop, curator primar Ioan Tulbure. De la 1864-1883 a funcţionat preot Iosif Savu, din 1886 Ioan Sancu."[1] În timpul revoluţiei de la 1848-1849 trănişenii şi biserica lor au avut de suferit. După luptele purtate în 3-4 decembrie 1848 la Vărăticel (Valea Drăganului) şi Bologa, în 5 decembrie urmă „arderii satelor Traniş şi Vişag" cum se exprimă Avram Iancu în „Raportul" său. [2] După revoluţie trănişenii au reuşit să adune materiale şi să ridice o altă biserică, terminată în anul 1859 şi care este şi astăzi pentru trănişeni locul de rugăciune şi închinare lui Dumnezeu.

Satul Hodişu, de-a lungul existenţei sale, a avut mai multe biserici de lemn, dar în anul 1936 prin grija parohului Dumitru Popa şi a credincioşilor a început construirea unei noi biserici din material mai rezistent, folosind în acest scop piatra de granit. La 8 octombrie 1938 a fost terminată şi sfiinţită. Pe parcursul anilor datorită alunecărilor de teren au apărut fisuri pe pereţi. În 1988 s-au efectuat lucrări de consolidare a fundaţiilor şi pereţilor iar în interior, pe tencuiala refăcută, s-a aplicat o frumoasă pictură murală în anii 1966-1967, în timpul preotului Adrian Cărăuşu. În anul 2000, preotul Ioan Mocean a refăcut pictura, iar în toamna anului 2002 a fost resfiinţită.

---

[11] Sematismul de la Blaj, 1900, pag.417

[2] Raportul prefectului Avram Iancu despre faptele cetelor armate româneşti de sub comanda lui în anii 1848-1849, în I. Ranga, "Avram Iancu", 1996, pag.111

Biserica din Lunca Vişagului a fost construită în anul1931 de către meşterul Vasile Grava în perioada când preot era Ioachim Maxim, din iniţiativa şi la insistenţele învăţătorului Iosiv Paşcalău care era şi cântăreţ la biserică. Biserica din lemn aflată în apropierea acesteia a fost demolată în anul 1933.

În satul Bologa biserica are o vechime ce coboară în timpul cu multe sute de ani. Dacă satul dăinuie de peste două mii de ani, despre existenţa primei biserici nu s-au ivit până acum mărturii scrise. Există dovezi despre o bisericută din lemn din secolul al XVIII-lea. Aceasta este construită din bârne aşezată pe fundaţie din piatră având un pritvor susţinut de opt stâlpi. Era acoperită cu şindrilă iar turnul clopotniţei avea o formă prismatică pătrată, încornorată de o galerie cu parapet şi acoperită cu scânduri. Baza prismatică a turnului principal are înălţate alte patru turnuleţe pentru a-i da semeţie şi frumuseţe.

Biserica din lemn fiind mică şi roasă de vreme nu mai corespundea. Încă din anul 1911, când preot era Septimiu Popa, bologanii au analizat posibilitatea construirii unei noi biserici, una mai spaţioasă, mai trainică şi mai lunminoasă, dar abia după Marea Unire din 1918 au putut să-şi materializeze dorinţa. În anul 1919 au cumpărat două parcele de la golful Gheorghe Banfy, din locul numit „Râtul domnesc". În 1924 s-a aşezat piatra de temelie, lucrările continuând timp de 8 ani. În 1932 noua biserică a fost terminată şi a fost sfiinţită de către protopopul Iuliu Truţia. De atunci până astăzi a fost mereu înfrumuseţată, devenind tot mai atrăgătoare şi mai primitoare.

Dintre toate bisericile din comna Poieni, cea mai impunătoare, cea mai reuşită sub aspect arhitectonic, dar şi cea mai nouă este cea din Valea Dăganului. Un document ne spune că în 1708 „s-a edificat o biserică pe fundaţie din piatră"[3], în anul 1857 s-a construit alta mai încăpătoare, iar cea veche a fost dată în anul 1859 credincioşilor din satul Dâncu (comuna Aghireş) pe care o folosesc şi astăzi. Această biserică construită pe Podei avea următoarele dimensiuni: 12 m lungime, 5 m înălţime, iar clopotniţa atingea 25 de metri înălţime. Pe uşa de la intrare a acestei biserici, păstrate până în zilele nostre, sunt înscrise următoarele cuvinte: „întru mărirea Sfintei Treimi s-a ridicat această biserică în anul 1857". Biserica avea aspectul unei nave compartimentată în pronaos şi naos, prevăzută spre răsărit cu o absidă decroşată în 3 laturi unice se afla altarul. Construcţia a fost realizată din bârne lungi dispuse în cununi orizontale, avea o uşa joasă şi geamuri mici ca să nu slăbească rezistenţa pereţilor.

O perioadă lungă şi prosperă de păstorit sufletesc a avut Aurel Munteanu, între anii 1906-1924, apoi Ioan Roşca, Petru Pop şi Augustin Dejeu. Accestora le-a urmat Petre Nicolae şi Aurel Ciuhandu în timpul cărora s-a edificat actuala biserică cu hramul „Sfântul Ierarh Nicolae". Timp de 10 ani (1972-1982), sebeşenii au construit biserica.

[3] A. Munteanu, Monografia comunei Sebeşu Mare, manuscris aflat la parohia satului Valea Drăganului

PLAN DE ANALIZA ŞI ACOPERIRE A RISCURILOR EDIŢIA A II-A

Ideea construcţiei unei noi biserici în Valea Drăganului dată încă de pe vremea când ea preot Aurel Munteanu şi când din iniţiativa lui, la 28 decembrie 1907, din banii adunaţi de feciorii satului cu ocazia colindatului, s-a hotărât ca 80 de coronae să se depună într-un cont la Banca Vlădeasa din Huedin pentru construirea noii biserici. De atunci enoriaşii satului au fost preocupaţi în permanenţă de construirea unei noi biserici mai încăpătoare. Împrejurimile nefavorabile, cele două războaie mondiale, slaba stare materiala a cetăţenilor, au împiedicat realizarea acestui gând al cetăţenilor din Valea Drăganului. În 1963, venind preot nou în Valea Drăganului, şi vazând entuziasmul enoriaşilor pentru construirea unei noi biserici, la 11 mai 1969, convoacă o şedinţă extraordinară unde pune spre aprobare ordinea de zi: aprobarea construcţiei unei noi biserici, conform unui proiect de construcţie întocmit de arhitectul Salvan Virgil senior şi inginerul Emil Lehăneanu. În data de 18 mai 1969 se convoacă o adunare generală a tuturor credincioşilor din parohie, unde au votot prin ridicarea mâinii începerea noii construcţii.

Se găsesc elemente ale stilului neobizantin, plan bine gândit şi amplasamentul dă construcţiei echilibru, armonie şi măiestrie arhitectonică.

Noua zidire s-a înălţăt pe o fundaţie solidă din ciment, având în elevaţie cinci rânduri de piatră de granit suberb fasonat, încadrate între două brâuri care să-i asigure simetria, urmând apoi zidirea îmbrăcată în tencuială crem-maroiu. După ce urcăm cele zece trepte ajungem pe platforma de la intrare unde ne întâmpină două uşi masive din stejar cu câte şase blaturi, bogat sculptate, cu semicerc deasupra, în care tronează Sfântul Nicolae cu cartea de rugăciune în mâna stângă, încadrată de o coroniţă cu ornamente ce reprezintă viţă-de-vie, semnul perenităţii. Lateral sunt redate busturile Sfiinţilor Petru şi Pavel, având feţele înscrise în ovaluri, frumos modulate în lemn.

Dincolo de uşa de la intrare găsim amenajat un hol, apoi ne întâmpină o navă centrală de 20/16 m şi două rânduri de coloane care delimitează navele laterale şi cele două balcoane laterale. În balconul de deasupra intrării cântă la fiecare sărbătoare corul bisericii. În absida poligonală dinspre răsărit este aşezat altarul în interiorul căruia se găsesc machetele bisericii vechi şi a celor noi. Altarul este delimitat de iconostatsul sculptat în lemn de stejar, foarte bine echilibrat, pe care sunt pictate scene biblice. Pictura tempera grasă în suprafaţă de 2500mp. Pictura bisericii este executată în tehnica tempera, iar stilul este în cel bizantin după bisericile noastre voivodale din Nordul Moldovei. Terminarea picturii bisericii are loc în 1982, cân aceasta s-a sfiinţit.

Analizând în ansamblu interiorul şi exteriorul bisericii din Valea Drăganului constatăm că acest locaş de cult şi de artă, un triumf al binelui, al frumosului este în acelaşi timp un triumf al credincioşilor de aici, care în anii 70-80 ai acestui veac, în regim neprielnic realizării de biserici, au

avut curajul şi neodihna de a materializa gândul edificării unui locaş de cult vrednic de înaltul lor grad de credinţă şi hărnicie ce-i caracterizează.

Din 22 august 1982 când a fost sfinţită, biserica aduce sub cupola sa tot mai mulţi credincioşi nelocalnici, animaţi de dorinţa de a vedea, admira şi a spune o rugăciune în interiorul ei.

Dezvoltarea învăţământului

Din unele documente reiese că în localitatea Valea Drăgnului învăţământul s-ar desfăşura în mod organizat cam spre sfârşitul secolului al XIX-lea.

In mod neoficial, a început în anul 1846, când preotul local împreună cu cantorul au adunat câţiva copii de şcoală în câte o casă privată învăţându-i câte o bucovană şi câte o rugăciune. În casa sa privată, aşezată în partea de sat numită POD, a strâns cantorul Nicolae Lung, copii şi timp de 4 ani s-a trudit să înveţe şcolarii meşteşugul scrisului şi cititului, precum şi câteva rugăciuni.

Lui i-a urmat în anul 1850 primul învăţător de profesie, Ioan Todoruţ, de origine din Buşteni. Pe timpul lui credincioşii satului au ridicat din contribuţia lor o şcoală în grădina de pomărit a şcolii. După el a urmat un învăţător din Nadăş, apoi Iosif Roman din Deretea, Gavril Lungu, Ioan Soporan.

În anul 1874 se construieşte altă şcoală, cu două săli de clasă şi locuinţa învăţătorului. Învăţător va fi Vasile Giurgiuman, Ioan Giurgiuman, Gavril Todoruţiu, Florin Hajdu, Ion Ciota, Vasile Vereş. Din 1898 s-a înfiinţat şi al II-lea post de învăţător. In anul 1902, s-a construit o şcoală corespunzătoare tuturor cerinţelor pedagogice, cu două săli mari de clasă şi locuinţă pentru învăţători. Această şcoala a fost înzestrată cu tot materialul didactic necesar, însă în anul 1919 pe timpul frontului de la Ciucea toate bunurile şcolii, au fost distruse de către hoardele ungureşti. Pe parcursul 1919-1923 a fost numit învăţător Gheorghe Dumitraş, iar pe postul doi Giurgiuman Ioan.

Odată cu trecerea timpului, s-au făcut o serie de modificări de la clase I-VIII, la modernizarea clădirii şi schimbarea cadrului profesoral. De la două săli de clasă şi camera pentru învăţător, la opt săli de clasă, laborator, bibliotecă, cancelarie, cămin cultural. Şcoală a fost renovată prin intermediul comunităţii din Franţa cu care suntem înfrăţiţi, Macheoul. Astfel prin donaţia lor s-au realizat: încălzirea centrală în şcoli, renovarea grupului social cu încălzire, apă curentă, gresie, faianţă, tavane casetate, izolate cu vată minerală, amenajarea unui grup social modern la grădiniţă, tavane în grădiniţă, tencuiala şi vopsirea şcolii în exterior, jgheaburi de apă pentru toată şcoala. Tot prin sponsorizarea acestei asociaţii, un grup de 52 de persoane au efectuat o minunată excursie în Franţa.

Pe lângă activitatea instructiv-educativă, se remarcă activitate artistică în şcoali. S-au instruit formaţii artistice ca: grup vocal de fete, dansuri populare de fete, jocuri de copii, obiceiul folcloric „Claca de tors". Deasemnea activitatea sportivă a constituit un element important în activitatea şcolară.

Se organizau competiţii la nivel de judeţ, la săniuş, schi, atletism, handbal-băieţi. Excursii cu durată de 7 zile, sau poate chiar şi de o zi.

Activitatea filatelică, constituită prin cercul filatelic din şcoală, în anul 1972, a fost primul cerc cu acest profl din judeţul Cluj. Anual existau expoziţii şi simpozioane cu temă filatelică. Pe lângă această activitatea din şcoală, au participat la expoziţii regionale şi republicane. Cel mai mare succes l-a avut în anul 1974, cu ocazia expoziţiei omagiale, închinate împlinirii 1850 de ani de atestare documentră a municipiului Cluj. Atunci cercul a fost distins cu premiul special pentru cel mai bun exponat cu temă istorică şi 5 medalii de bronz.

Activitatea cultural artistică, s-a reflectat prin înfiinţarea unei echipe de cetăţeni ai satului de diferite vârste, de la copii până la vârstnici, care au reconstituit textele de la obiceiurile folclorice: „Claca de tors", „Vergelul" şi „Nunta din Drăgan". Textele au fost completate de cântece şi dansuri specifice locului. Dansurile „Roata", „Muierească", şi „Invârtita" au dat spectatorilor o vrajă aparte. „Claca de tors"a avut un mare succes, obţinând locul I pe ţară între formaţiile folclorice din acea vreme.

Prin această activitate, au dus cu ei fiorul dragostei de locuri natale, poezia sufletească a lor şi a celor pe care îi reprezentau, şi un strop din natura aspră a falnicilor Apuseni.

Din punct de vedere al accesului la instituţii de învăţământ, fiecare zonă componentă a microregiunii beneficiază de câte o şcoală cu învăţământ primar şi gimnazial. Invăţământul liceal este asigurat cu precădere de către instituţiile situate în orasul Huedin, restul destinatiilor pentru acest tip de învăţământ fiind Cluj-Napoca.

Chiar daca cel puţin din punct de vedere numeric infrastructura de învăţământ în microregiunea pare a fi suficientă, există încă probleme legate de gradul de uzură al acesteia şi de lipsa unui personal înalt calificat în domeniu. In plus majoritatea sistemului de învăţământ se limiteaza la clasele 1-8, neexistând posibilităţi de formare continuă pentru adulţi în instituţii de sine statatoare.

Servicii medico-sanitare

Servicii	Categorii	Observaţii
Invăţământ	Grădiniţe	4 grădiniţe
	Şcoli cu învăţământ primar şi gimnazial	4 şcoli cu clasele I-IV (la Poieni, Morlaca, Valea Drăganului) şcoli primare (la Valea Drăganului, Poieni).
	Licee	Cel mai apropiat centru liceeal este Huedin, Liceul Octavian Goga
	Universitar	Principalul centru universitar este Cluj-Napoca

În ceea ce privesc serviciile medicale acestea sunt oferite prin intermediul Cabinetului sanitar al medicilor de familie din comună 2, în Valea Drăganului şi în Poieni, deasemenea se găsesc şi farmacii şi cabinete stomotologice. La acestea se adaugă serviciile oferite de Spitalul din oraşul Huedin. La fel ca întregul sistem sanitar românesc şi în microregiune există un număr insuficient de cadre medicale şi auxiliare, dotările dispensarelor / cabinetelor sunt de cele mai multe ori învechite şi îngreunează sau împiedică realizarea unui diagnostic optim. Pe lângă aceasta accesul la aceste servicii este de multe ori îngreunat atât din cauza distanţelor mari pe care bolnavii trebuie să le parcurgă cât şi din cauza resurselor limitate ale unităţilor din zonă.

Locurile de adunare si cazare a populaţiei in situaţii de urgenţa Caminele Culturale si scolile din fiecare localitate

SECŢINEA a-8-a
Vecinataţi, influenţe, riscuri transfrontaliere

CAPITOLUL III
Analiza riscurilor generatoare de situaţii de urgenţa

Cunoaşterea mecanismelor şi a condiţiilor de producere, a aplorii şi a efectelor posibile a acestora, permite o analiză a riscurilor pe tipuri, pe baza datelor şi evidenţelor statistice-studii procnoze etc. pe raza municipiului/orasului/comunei.

SECTIUNEA I
Analiza riscurilor naturale
Fenomene meteorologice periculoase
Inundaţii.
Furtuna

Furtunile sunt parcele organizate de aer cald si umed care au fost forţate sa se ridice si sa producă fulgere si tunete. Ele sunt căile frecvente ale naturii de a echilibra cantitatea de energie in atmosfera. Furtunile pot crea mai multe fenomene periculoase: ploaie torenţiala, vânturi puternice, grindina, fulgere si tornade. Intr-o furtuna, se produce mişcarea aerului pe verticala si o vasta cantitate de energie este transferata.

Vânturile din urma unei furtuni la suprafaţa ajung la 80 km/h. Pietrele grindinii pot cauza pagube imense lanurilor si proprietarilor in doar câteva secunde si pot răni oameni si animale. Precipitaţiile produse sunt de obicei intense dar de scurta durata- inundaţiile sunt asociate cu acest tip de precipitaţii.

Fulgerele sunt responsabile de multe victime in fiecare an. De asemenea, ele cauzează incendii care ameninţa vieţi si locuinţe omeneşti. Întreruperea curentului cauzata de fulger sau vânturi poate cauza o întrerupere pe scara larga a activităţilor zilnice oamenilor şi operatorilor economici.

La acest tip de risc nu se execută evacuarea populaţiei.

Tornada

Mişcare violentă a aerului sub formă de pâlnie verticală. Aceste fenomene apar în special în zonele temperate şi tropicale şi au efecte catastrofale: smulg acoperişuri de case, arborii din rădăcini şi ridică de la sol oameni, animale şi autovehicule. Viteza de rotaţie poate depăşi chiar şi 500 de km/h, iar durata este de ordinul zecilor de minute, dar datorită energiei enorme pe care o degajă, pagubele pot fi însemnate.

Seceta

Un hazard natural poate fi cauzat si de lipsa unui element natural, cum ar fi ploaia in cazul secetei. Seceta reprezintă o perioada extinsa de precipitaţii sub nivelul normal si golirea depozitelor de apa din sol. Mai simplu, aceasta se întâmpla când mai multa apa este luata dintr-un rezervor decât cea adăugata. Acesta este de obicei rezultatul unei combinaţii de persistenta a presiunii mari intr-o regiune, care produce cer senin cu precipitaţii puţine sau neexistente si folosirea excesiva a apei pentru activităţile umane. Rezultatele secetei pot fi micşorarea producţiilor agricole , micşorarea calităţii si existentei apei de băut si micşorarea rezervelor de hrana. Astfel, când populaţia e in continua creştere si cererea de apa si hrana e si ea mare, implicaţiile secetei devin din ce in ce mai serioase.

De asemenea, vegetaţia moare datorita secetei, riscul incendiilor creste, amenin̦tând locuinţe, lanuri de culturi agricole si vieţi. Pe timpul perioadelor de secetă se impune un regim economicos pentru consumul de apă, supravegherea atentă a locurilor cu risc de incendiu, depistarea de noi surse de apă pentru nevoile imediate.

Zăpada si gheata

Inzăpezirile, de regula au caracter aparte privind masurile de protectie, in sensul ca acest gen de riscuri cu rare exceptii, se formeaza intr-un timp mai indelungat si exista posibilitatea de a lua unele masuri, astfel incat mare parte din efectele acestora sa fie reduse. In aceste imprejurari se recomanda tuturor cetatenilor aflati in zona, sa se informeze permanent asupra conditiilor meteorologice si sa ramana in locuinte, asigurandu-se necesarul de hrana, apa, combustibil pentru incalzit, iluminat,lopata etc. Ele ingreunează în special deplasarea mijloacelor de transport de toate tipurile, activitatea în gospodăriile populaţiei şi a operatorilor economici privind aprovizionarea cu materie primă, energie şi gaze, precum şi telecomunicaţiile. Zăpada poate fi umeda, cauzând condiţii de apa si inundaţii sau solida, in combinaţie cu ploaia cauzând polei. Zăpada solida duce la ger si viscol, combinata cu vanturile înalte. In zonele deluroase, avalanşele sunt un hazard comun provocat de zăpada.

Activitatea de apărare împotriva zăpezii se desfăşoară în baza „ Programului de măsuri pentru perioada de iarnă" aprobat, anual, de către consiliu local.

Pentru conducerea intervenţiei in caz de înzăpeziri, se desfăşoară următoarele acţiuni:

-recunoaşterea locului si estimarea urmărilor

-organizarea dispozitivului de acţiune si repartizarea echipajelor si mijloacelor pe puncte de lucru şi urgenţe

-stabilirea cailor de acces si asigurarea legaturilor intre diferite formaţiuni si punctele de lucru, stabilirea legaturilor cu cei surprinşi de înzăpezire, organizarea corecta a lucrărilor de salvare si evacuare a acestora, asigurarea protecţiei împotriva degeraturilor şi îngheţului.

Volumul de muncă pentru reluarea normală a activităţilor economico-sociale necesită un număr mare de mijloace mecanice specializate şi un număr mare de oameni, practic întreaga populaţie aptă, operatorii economici şi asociaţiile de proprietari au obligaţia participării la activitatea de deszăpezire.

Sunt stabilite următoarele praguri critice pentru înzăpezire:

-40 cm strat zăpadă nou depus

-25 cm strat de zăpadă depus peste stratul vechi

Combinate cu intensificări puternice ale vântului, căderile mari de zăpadă pot produce întroieniri în zonele periferice, blocaje de circulaţie, pagube materiale, modificări ale configuraţiei căilor de circulaţie.

Incendii de pădure

Incendiul se produce întotdeauna când sunt împreună trei elemente: aerul, căldura şi combustibilul. Cea mai mare parte din riscurile de incendiu de pădure apar atunci când este secetă şi cald. Pădurea trebuie consideratã în integralitatea sa un combustibil potenţial. Flăcările pot afecta vegetaţia vie (ramuri, frunze) sau moartă (ace, arbori uscaţi) precum şi gospodăriile din zonă.

Se consideră incendiu de pădure atunci când este distrusă suprafaţa minimă de un hectar şi cel puţin o parte a părţilor superioare ale vegetaţiei pitice, arbuştilor sau arborilor. Perioada anului cea mai propice incendiilor de pădure este vara. Seceta, slabul conţinut de apă al solului şi turiştii care nu respectă măsurile de prevenire a incendiilor în pădure, pot să favorizeze producerea incendiilor.

Influenţa factorilor naturali, condiţiile meteo şi caracteristicile vegetaţiei contribuie la propagarea incendiilor. Vântul accelerează uscarea solului şi vegetaţiei şi creşte riscurile de propagare a incendiilor la mare distanţă. De asemenea, fulgerele sunt la originea începuturilor de incendiu, pe timpul perioadelor cele mai calde ale anului.

Printre cauzele cele mai frecvente de incendiu se disting factorii naturali şi factorii legaţi de activităţi umane.

Pe lângă ameninţările normale ale flăcărilor fierbinţi ce cauzează arderea materialelor, focul poate trimite cantitati vaste de cenuşa in atmosfera, cauzând inhibiţia dezvoltării plantelor, reducând vizibilitatea si intervenind in probleme ale aparatului respirator. Poate fi si locul propice pentru instalarea alunecărilor de teren , prin distrugerea vegetaţiei si lăsând regiunile de deal vulnerabile la căderi masive de precipitaţii după ce focul s-a stins.

Fenomene distructive de origine geologică

Cutremurele sunt evenimente imprevizibile, care apar ca rezultat al presiunii degajate in timpul mişcărilor tectonice. Ele sunt cele mai întâlnite de-a lungul limitelor plăcii tectonice dar pot apărea aproape oriunde. Majoritatea acestora îşi au originea în zona Vrancei, altele în zonele subcarpatice şi mai puţin în părţile de nord - vest ale ţării.

După adâncimea la care se produc, cutremurele pot fi de suprafaţă(50- 250 km.) sau la adâncime(250- 700km).

Mărimea cutremurului(magnitudinea), care evaluează energia eliberată prin deplasarea rocilor tectonice, se măsoară pe scara Richter, iar amploarea distrugerilor produse(intensitatea) se măsoară pe scara Mercalli. Chiar daca de obicei durează câteva secunde, cutremurele pot cauza pagube pe arii extinse clădirilor, ţevilor de apa si gaze, liniilor de curent electric si comunicaţii si şoselelor. Focul cauzat de ţevile de gaze si de căderea liniilor de curent este o
cauza primara de pagube.

Alunecări de teren

Alunecările de teren sunt fenomene naturale majore care, de regulă, se produc pe versanţii dealurilor, prin deplasarea rocilor de-a lungul pantei sau lateral ca urmare a unor fenomene naturale(ploi torenţiale, mişcări tectonice, prăbuşiri grote sau eroziuni puternice ale solului, distrugerea plantaţiilor etc). Astfel de fenomene includ căderea pietrelor si avalanşe.

Alunecările de teren cauzează pagube imense pentru căile de transport, proprietăţi agricole si locuinţe. Ele se pot declanşa şi urmare altor hazarde precum cutremurele, ploile torenţiale.

Masurile planificate pentru prevenire, protecţie si intervenţie in cazul alunecărilor de teren sunt similare cu cele aplicate in caz de cutremur. O particularitate o constituie faptul ca evenimentul, cu rare excepţii, nu se desfăşoară chiar prin surprindere. Alunecările de teren se pot desfasura cu viteze de 1,5 – 3 m/s, iar in unele situaţii si peste 3 m/s, oferind posibilitatea pentru realizarea unor masuri in astfel de situaţii. In aceste condiţii, un rol important revine acţiunilor de observare a condiţiilor de favorizare a alunecărilor de teren si alarmării (avertizării) populaţiei in timp util realizării protecţiei.

SECŢIUNEA a-2-a
Analiza riscurilor tehnologice

Riscuri industriale
De transport şi depozitare produse periculoase
Transport rutier
Transport feroviar
Transport reţele magistrale
Prabuşiri de construcţii, instalaţii sau amenajări
Eşecul utilităţilor publice
Caderi de obiecte din atnosferă sau din cosmos
Muniţie neexplodată

Sub denumirea generala de muniţii sunt incluse următoarele: cartuşe de toate tipurile, proiectilele, bombele, torpilele, minele, petardele, grenadele si orice elemente încărcate cu substanţe explozive. In timp de pace si război un mare rol îl prezintă acţiunea de identificare a muniţiei si apoi neutralizarea acestora in poligoane speciale si de un personal calificat in acest domeniu. Detectarea propriuzisa (nu intamplatoare) a muniţiei rămasa neexplodată se face de către formaţiunile de specialitate (echipe pirotehnice), folosind dispozitive speciale, cu mari performante, care pot detectă muniţia la mari adâncimi.

La descoperirea oricărui tip de muniţie (in special de elevi, tineri etc.) trebuie respectate următoarele reguli:

- sa nu fie atinse, lovite sau mişcate;
- sa nu se încerce sa se demonteze focoasele sau alte elemente componente;

- sa nu fie ridicate, transportate si depozitate in locuinţe sau grămezi de fier vechi;
- sa se anunţe imediat organele de politie, care la rândul lor anunţa organele de protecţie civila si care intervin pentru ridicarea muniţiei respective. La locul descoperirii muniţiei, organele de politie asigura paza locului pana la sosirea organelor de protecţie civila;

SECŢIUNEA a-3-a

Analiza riscurilor biologice

Cuprinde referiri cu privire la inventarierea şi analizarea surselor potenţiale de izbucnire a unor epidemii /epizootii în construcţii, ferme zootehnice, spitale de boli contagioase, laboratoare de analize epidemiologice, colonii de muncitori, zone locuite paupere - fără utilităţi publice, tabere de sinistraţi sau refugiaţi etc. - şi poluările accidentale.

SECTIUNEA a-4-a

Analiza riscurilor de incendiu

Cuprinde referiri cu privire la analizarea şi diferenţierea riscurilor de incendiu după context: statistica incendiilor şi a altor situaţii de urgenţă, evidenţele existente pe localităţi, operatori economici, instalaţii publice etc., fond construit, vegetaţie sau vehicule.

SECTIUNEA a-5-a

Analiza riscurilor sociale

Cuprinde referiri cu privire la analizarea riscurilor sociale în funcţie de evidenţele existente privind adunări, târguri, festivaluri şi alte manifestări periodice cu afluenţă mare de public şi mişcările sociale posibile, în raport de politica socială şi situaţia forţei de muncă din zonă.

SECTIUNEA a 6-a.

Analiza altor tipuri de riscuri cum sunt descarcerări, asistenţă medicală şi transport medical, deblocări de persoane, evacuare şi autoevacuare, distrugerea focarelor de infecţie şi parazitare, salvarea de la înălţime/ scoaterea din puţuri a animalelor căzute şi persoanelor labile psihic hotărâte să se sinucidă, dar şi altele precum scoaterea apei de la subsoluri de bloc, beciuri şi fântâni inundate .

CAPITOLUL IV

Acoperirea riscurilor

SECTIUNEA 1

Conceptia desfăsurarii acţiunilor de protecţie-intervenţie

Elaborarea concepţiei de desfăşurare a acţiunilor de protecţie-intervenţie constă în stabilirea etapelor şi fazelor de intervenţie, în funcţie de evoluţia probabilă a situaţiilor de urgenţă, definirea obiectivelor, crearea de scenarii pe baza acţiunilor de dezvoltare, a premiselor referitoare la condiţiile viitoare (completarea alternativelor faţă de obiectivele urmărite, identificarea şi alegerea alternativei de acţiune optime şi care recomandă planul de acţiune ce urmează să fie aplicat), selectarea cursului optim de acţiune şi stabilirea dispozitivului de intervenţie, luarea deciziei şi precizarea /transmiterea acesteia la structurile proprii şi celor de cooperare.

Pentru fiecare categorie de risc se întocmesc şi actualizează planuri de protecţie şi intervenţie ce se vor constitui anexe la prezentul plan de analiză şi acoperire a riscurilor.

La proclamarea „STĂRII DE ASEDIU" sau a „STĂRII DE URGENŢĂ" se vor executa următoarele măsuri :

- verificarea şi actualizarea documentelor de conducere ;
- introducerea serviciului operativ ;
- stabilirea măsurilor pentru asigurarea evacuării imediate a materialelor existente în adăposturile pentru populaţie;
- verificarea instalaţilor de acţionare a iluminatului public ;
- verificarea şi aducerea în stare de funcţionare a aparaturii şi mijloacelor de înştiinţare- alarmare;
- completarea materialelor necesare dotării formaţiunilor de protecţie civilă;
- intensificarea pregătirii comisiilor şi formaţiunilor de protecţie civilă /SVSU

La declararea mobilizării generale / parţiale sau a stării de război se asigură capacitatea completă de protecţie civilă.

La primirea mesajului „PREALARMĂ AERIANĂ"se execută următoarele activităţi :

- alarmarea persoanelor prevăzute să ocupe punctul de comandă / conducere ;
- verificarea mijloacelor de transmisiuni şi instalaţilor din punctul de comandă ;
- întărirea pazei şi apărării punctului de comandă ;
- urmărirea evoluţiei evenimentului pentru care s-a primit mesajul ;
- analizarea şi interpretarea situaţiei;
- verificarea şi pregătirea C.L:S.U. şi S.V.S.U.

La primirea semnalului „ALARMĂ AERIANĂ" sau „DEZASTRE" se execută următoarele activităţi :

- transmiterea semnalului la operatorii economici posibil afectaţi din raza administrativă;
- introducerea semnalului „ALARMĂ AERIANĂ" sau, după caz,"DEZASTRE" pe teritoriul localitatii şi respectiv în zonele posibil afectate;
- verificarea şi pregătirea pentru intervenţie a formaţiunilor SVSU;
- intensificarea observării prin formaţiunile de specialitate ale SVSU, centralizarea informărilor şi trimiterea sintezei lor(rapoartelor operative) la eşalonul superior;
- analizarea şi interpretarea situaţiilor de la etapă la etapă;
- pregătirea acţiunilor de intervenţie:

SECŢIUNEA a-II-a

Etapele de realizare a acţiunilor

Desfăşurarea intervenţiei cuprinde următoarele operaţiuni principale:

a) alertarea şi /sau alarmarea serviciilor profesionist, voluntar şi private pentru situaţii de urgenţă în vederea pregătirii şi executării intervenţiei;

b) informarea personalului de conducere asupra situaţiei create;

c) deplasarea la locul intervenţiei;

d) intrarea în acţiune a forţelor, amplasarea mijloacelor şi realizarea dispozitivului preliminar de intervenţie;

e) transmiterea dispoziţiilor preliminare;

f) recunoaşterea, analiza situaţiei, luarea deciziei şi darea ordinului de intervenţie;

g) evacuarea, salvarea şi /sau protejarea persoanelor, animalelor şi bunurilor;

h) realizarea, adaptarea şi finalizarea dispozitivului de intervenţie la situaţia concretă;

i) manevra de forţe;

j) localizarea şi limitarea efectelor evenimentului (dezastrului);

k) înlăturarea unor efecte negative ale evenimentului (dezastrului);

l) regruparea forţelor şi mijloacelor după îndeplinirea misiunii;

m) stabilirea cauzei producerii evenimentului şi a condiţiilor care au favorizat evoluţia acestuia;

n) întocmirea procesului-verbal de intervenţie şi a raportului de intervenţie;

o) retragerea forţelor şi mijloacelor de la locul acţiunii în locul de dislocare permanentă;

p) restabilirea capacităţii de intervenţie;

q) informarea primarului şi a eşalonului superior.

Măsuri pe timpul producerii dezastrului:

- salvarea (prevenirea şi protecţia) populaţiei, animalelor, bunurilor materiale şi valorilor de patrimoniu, de acţiunile distructive ale dezastrelor prin înştiinţare, alarmare şi evacuare sau dispersare temporară, adăpostire, descarcerare;
- decontaminarea chimică radioactivă a personalului, terenului, clădirilor, instalaţiilor şi echipamentului, în cazul producerii unor accidente nucleare sau chimice;

- limitarea şi înlăturarea avariilor la reţelele de utilitate publică;
- izolarea focarelor epidemiilor sau epizootiilor;
- acordarea primului ajutor, trierea şi evacuarea răniţilor la formaţiunile medicale fixe sau mobile cele mai apropiate;
- acordarea asistenţei medicale specializate şi spitalizarea persoanelor rănite, arse, iradiate, contaminate, intoxicate;
- amenajarea unor spaţii de locuit improvizate sau specializate, inclusiv a unor tabere de sinistraţi (refugiaţi), pentru persoanele rămase fără locuinţe;
- paza şi supravegherea zonelor calamitate; colectarea, depozitarea, transportul şi distribuirea ajutoarelor umanitare de strictă necesitate pentru populaţia rămasă fără locuinţe;
- paza şi însoţirea convoaielor umanitare;
- înlăturarea tuturor urmărilor dezastrelor şi participarea la refacerea condiţiilor pentru reluarea, în stare de normalitate a activităţilor sociale şi economice;

Toate acestea se pot desfăşura succesiv sau simultan în faza de producere a dezastrului precum şi după producerea acestuia (post-dezastru), în acest ultim caz, misiunile fiind împărţite în misiuni post-dezastru pe termen scurt, pe termen mediu, respectiv pe termen lung.

Prevenirea situaţiilor de urgenţă generate de riscuri naturale

Activitatea de prevenire a situaţiilor de urgenţă generate de riscuri naturale presupune un efort conjugat şi multidisciplinar, implicând resurse umane şi materiale deosebite. Cum împiedicarea manifestării acestor riscuri nu este posibilă, activitatea de prevenire are în vedere influenţarea caracteristicilor legate în primul rând de vulnerabilitatea populaţiei, bunurilor materiale şi proprietăţii, prin măsuri şi acţiuni de apărare.

Obiectivele specifice sunt:

a) identificarea şi delimitarea zonelor expuse riscului;

b) întreţinerea lucrărilor şi amenajărilor de apărare şi realizarea unora noi în zonele expuse riscului;

c) implementarea sistemelor de prognoză, avertizare şi alarmare;

d) întocmirea planurilor de apărare în vederea unei gestionări eficiente a situaţiilor de urgenţă determinate de manifestarea riscului specific:

1. planuri de intervenţie;
2. planuri de înştiinţare-alarmare a populaţiei;
3. planuri de evacuare a populaţiei în cazul situaţiilor de urgenţă;
4. asigurarea logistică în cazul situaţiilor de urgenţă;

e) elaborarea hărţilor de risc pentru localităţile vulnerabile;

f) elaborarea politicilor de amenajare a teritoriului în concordanţă cu hărţile de risc;

g) implementarea unor sisteme de asigurări obligatorii pentru locuinţele din zonele de risc;

h) pregătirea populaţiei şi a autorităţilor privind responsabilităţile şi modul de acţiune în fazele pre-dezastru, dezastru şi post-dezastru;

i) elaborarea unor programe naţionale şi locale care să vizeze strămutarea comunităţilor din zonele de risc major, în care nu se pot aplica alte măsuri de reducere a riscului sau acestea nu sunt viabile din punct de vedere al costurilor.

Prevenirea situaţiilor de urgenţă generate de riscuri tehnologice

Din punct de vedere al riscurilor tehnologice, activitatea de prevenire are drept obiectiv evitarea manifestării acestora prin aplicarea unor măsuri şi acţiuni încă din etapa de proiectare, continuând în fazele de exploatare şi dezafectare în condiţii de siguranţă.

Accidente industriale

Prevenirea accidentelor industriale reprezintă un aspect deosebit de important, fiind reglementată printr-o serie de acte normative, în conformitate cu reglementările existente la nivelul Uniunii

Europene şi presupune obiective concrete şi responsabilităţi pentru toate componentele Sistemului Naţional de Management al Situaţiilor de Urgenţă.

Principalele obiective specifice sunt:

a) identificarea şi realizarea unui inventar unic cu operatorii economici care produc sau transportă substanţe periculoase pe teritoriul municipiului/oraşului/comunei;

b) elaborarea unor politici eficiente de prevenire a accidentelor majore şi aplicarea practică a acestora;

c) reducerea riscului tehnologic prin utilizarea celor mai sigure tehnici disponibile şi retehnologizare;

d) reducerea impactului negativ asupra comunităţilor şi mediului prin politici coerente de amenajare şi utilizare a teritoriului;

e) implementarea unui sistem de management de siguranţă, la nivelul operatorului economic, care să conducă la o gestionare mai eficientă a accidentelor pe amplasamente;

f) elaborarea unor planuri de urgenţă externă viabile şi care să ofere un instrument eficient autorităţilor administraţiei publice locale pentru limitarea şi înlăturarea efectelor accidentelor industriale în exteriorul amplasamentelor;

g) dezvoltarea cooperării între comunităţile locale şi operatorii economici, pentru asigurarea măsurilor de protecţie a populaţiei în zonele de planificare la urgenţă;

h) elaborarea unor programe pentru conştientizarea populaţiei expuse, prin îmbunătăţirea comunicării cu publicul şi implicarea mass-media;

i) îmbunătăţirea colaborării în context transfrontalier, în vederea mai bunei gestionări a situaţiilor de urgenţă declanşate de accidente industriale în care sunt implicate substanţe periculoase.

Accidente pe timpul transportului materialelor periculoase

Prevenirea accidentelor pe timpul transportului materialelor periculoase constituie o activitate de interes naţional şi este reglementată prin legislaţie specifică, în conformitate cu acordurile internaţionale la care România este parte.

Principalele obiective sunt:

a) realizarea hărţilor de risc cu rutele cele mai susceptibile la accidente de transport în care sunt implicate materiale şi deşeuri periculoase;

b) realizarea unui sistem de monitorizare a transporturilor de materiale periculoase în vederea asigurării unei intervenţii oportune şi operative în caz de accidente;

c) elaborarea unor planuri judeţene de răspuns la accidente de transport în vederea unei gestionări adecvate.

Prevenirea incendiilor

1. Exercitarea autorităţii de stat în domeniul apărării împotriva incendiilor prin activităţi de reglementare, avizare, autorizare, atestare, control, organizarea apărării împotriva incendiilor, supravegherea pieţei, recunoaşterea şi desemnarea organismelor pentru atestarea conformităţii produselor cu rol în satisfacerea cerinţei securitate la incendiu, auditul de supraveghere a persoanelor fizice şi juridice atestate, stabilirea răspunderii juridice şi sancţionarea persoanelor vinovate de încălcarea prevederilor legii.

2. Optimizarea activităţii de avizare a proiectelor pentru anumite categorii de construcţii şi autorizarea la punerea în funcţiune a acestora în vederea asigurării cerinţei esenţiale de securitate la incendiu a construcţiilor şi instalaţiilor aferente şi ale exigenţelor utilizatorilor.

3. Implementarea codurilor de proiectare bazate pe performanţă şi a metodelor ingineriei securităţii la incendiu în domeniul proiectării şi realizării investiţilor. Totodată se va acţiona pentru cunoaşterea prevederilor reglementărilor privind noua clasificare europeană a produselor pentru construcţii din punct de vedere al comportării la foc de către producători, patroni, utilizatori şi proiectanţi, pentru a asigura un nivel competitiv pentru produsele şi serviciile de proiectare naţionale.

4. Operaţionalizarea serviciilor publice voluntare pentru situaţii de urgenţă la

nivelul comunităţii locale în vederea reducerii numărului mare de victime şi incendii la gospodăriile populaţiei.

5. Crearea unui cadru legislativ adecvat în vederea înfiinţării, echipării, dotării şi pregătirii serviciilor private pentru situaţii de urgenţă, având în vedere tendinţa dezvoltării aglomerărilor competitive în domeniul întreprinderilor mici şi mijlocii, în consonanţă cu iniţiativele europene de politică industrială.

6. Planificarea şi desfăşurarea activităţilor de prevenire a incendiilor de către Serviciul Voluntar pentru Situaţii de Urgenţă şi Inspectoratul judeţean pentru situaţii de urgenţă, preponderent la instituţii publice, operatori economici cu risc mare şi foarte mare de incendiu, ori obiective în care se desfăşoară activităţi socioeconomice şi culturale la care participă un număr mare de persoane.

7. Elaborarea unei noi concepţii privind statistica incendiilor, bine definită şi de înaltă calitate, care va determina optimizarea măsurilor preventive şi îmbunătăţirea calităţii produselor de protecţie la incendii.

8. Elaborarea unor metode de evaluare a riscului de incendiu, armonizate cu reglementările europene specifice.

9. Crearea unei culturi a prevenirii incendiilor prin informarea publicului asupra riscurilor existente şi educarea populaţiei cu privire la măsurile practice pe care le poate lua pentru reducerea vulnerabilităţii.

10. Dezvoltarea la nivel local a unei concepţii integrate de conştientizare a publicului, precum şi a factorilor de decizie şi a celorlalţi factori implicaţi, pentru cunoaşterea diferitelor tipuri de riscuri specifice, a măsurilor de prevenire a acestora, precum şi a comportamentului de adoptat în cazul producerii lor. O astfel de concepţie este necesară pentru a crea o societate informată şi rapidă în reacţii, capabilă să-şi reducă vulnerabilitatea la dezastre.

11. Crearea unei mentalităţi adecvate la nivelul comunităţilor locale prin angrenarea în acest efort a celorlalţi factori educaţionali: şcoala, biserica, organizaţiile nonguvernamentale, etc.

Conducerea acţiunilor şi asigurarea cooperării:

A. Conducerea– se asigură, funcţie de situaţia creată pe teritoriul Municipiului/orasului/comunei , de la sediul Primăriei sau din punctul de comandă municipal, prin serviciul organizat, cu personalul de conducere al CLSU.

Conducerea acţiunilor de protecţie civilă se exercită, potrivit legii, de către autorităţile administraţiei publice, prin Comitetul Local pentru Situaţii de Urgenţă şi Inspectoratul Judeţean pentru Situaţiile de Urgenţă.

Conducerea acţiunilor de protecţie-intervenţie, în cazul producerilor riscurilor, se realizează de către Comitetul local pentru Situaţii de Urgenţă.

Convocarea Comitetului local pentru Situaţii de Urgenţă se va face la ordinul primarului, pentru a stabili măsurile ce se impun pentru înlăturarea urmărilor. Conducerea forţelor şi mijloacelor fiecărui organism component al comitetului se va realiza strict de către organul de conducere al organismului respectiv.

Conducerea acţiunilor de protecţie-intervenţie se va desfăşura pe etape şi va cuprinde :

- culegerea, centralizarea şi prelucrarea datelor şi informaţiilor despre riscul produs:
- analiza situaţiei create:
- mărime, amploare;
- evaluarea urmărilor, pierderilor şi distrugerilor;
- evaluarea necesarului de resurse umane, materiale şi financiare;
- evaluarea nevoilor de sprijin;
- stabilirea celor mai urgente măsuri (alarmare, evacuare, restricţii);
- elaborarea deciziei pentru intervenţie şi transmiterea dispoziţiunilor de intervenţie (acţiune);
- coordonarea, conducerea şi controlul desfăşurării acţiunilor;
- elaborarea sintezelor şi rapoartelor pentru eşaloanele şi organismele interesate;

- elaborarea comunicatelor de informare pentru populaţie şi transmiterea lor prin mass-media;
- analiza stadiului de realizare a măsurilor stabilite.

Conducerea se va realiza atât de la nivelul Primăriei cât şi in teren, din zonele afectate.

Declanşarea sistemului de alarmare se execută în situaţia existenţei pericolului de risc, prin sistemul centralizat de alarmare, de IJSU

Activităţi care se execută la producerea unei situaţii de urgenţă:

• Asigurea protecţiei individuale (familială sau colectiva, funcţie de situaţie)

• Deplasarea în cel mai scurt timp la Primărie

• Constituirea grupului de lucru, compus din consultanţii/experţi ai instituţilor şi operatorilor economici cu reprezentare în comitetul local

• Verificarea prezenţei

• Emiterea de ordine referitoare la situaţia de urgenţă creată

• Verificarea stadiului de activare al sistemului de acţiune :

- organismele de conducere;
- formaţiile de intervenţie;
- agenţii economici;
- sursa de risc;
- furnizorii de resurse.

• Executarea înştiinţării organismelor şi celorlalte componente ale sistemului care nu sunt încă activate.

• Culegerea şi analizarea, împreuna cu membrii comitetului, a datele şi informaţiile disponibile despre:

- caracteristicile situaţiei de urgenţă ;
- urmările probabile ale acestuia şi cele cunoscute la momentul analizei.

• Elaborarea şi transmiterea ordinelor preliminare de intervenţie pentru executarea unor acţiuni de:

- cercetare-căutare şi observare;
- deconectare/întrerupere generala/parţială a distribuţiei de: electricitate, gaze, agent termic, apă.

• Culegerea datelor si informaţiilor despre urmările situaţiei produse de la:

- sistemul de cercetare-căutare, observare;
- agenţii economici;
- organisme si organizaţii din municipiu: Societatea de Cruce Roşie, Ambulanţă, Societăţi de taximetrie, transport, echipaje de poliţie din trafic, etc.

• Analiza situaţiei create, ca urmare a acţiunii factorilor distructivi asupra elementelor expuse:

- evaluarea caracterului, gravităţii si a volumului de distrugeri, pierderi si pagube;
- distribuţia acestora pe cartiere, agenţi economici, instituţii;
- compararea cu datele din scenariile pre-dezastru, in vederea planificării intervenţiei
- înscrierea situaţiei pe planul hartă general al localitatii.

• Culegerea propunerilor pentru iniţierea si desfăşurarea acţiunilor de intervenţie de la membrii comitetului, pe domenii de specialitate, pentru limitarea si înlăturarea urmărilor situaţiei de urgenţă:

- înscrierea propunerilor în jurnalul acţiunilor de intervenţie.

• Stabilirea categoriilor acţiunilor de intervenţie, care trebuie să fie executate pentru limitarea şi înlăturarea urmărilor, tehnicilor si tehnologiilor de desfăşurare a acestora.

• Stabilirea si repartiţia misiunilor de intervenţie la :

- Comitetului local pentru situaţii de urgenţă ;
- organismelor prevăzute în planurile de intervenţie/cooperare, specifice tipurilor de risc:
- formaţiilor de intervenţie profesioniste şi voluntare;

• Stabilirea termenelor si duratei de desfăşurare a acţiunilor de intervenţie (după caz).

• Organizarea si desfăşurarea evacuării si cazării sinistraţilor, conform prevederilor planului de evacuare.

• Alocarea resurselor umane, materiale şi financiare:

- repartiţia formaţiilor de intervenţie;

- repartiţia specialiştilor pentru supraveghere si control a dezvoltării evenimentelor, a declanşării unor dezastre complementare si/sau a declanşării şi dezvoltării unor fenomene/evenimente care ar complica/împiedica realizarea acţiunilor de intervenţie;

- repartiţia mijloacelor de intervenţie de la nivelul Comitetului Local (echipamente, aparatură, unelte, instalaţii – utilaje, mijloace de transport, etc.).

• Elaborarea ordinului pentru intervenţie

• Elaborarea ordinului pentru evacuare si cazarea sinistraţilor/evacuatilor

• Transmiterea ordinului către organismele si formaţiile care urmează să execute acţiuni de localizare şi înlăturare a urmărilor Ordinul se transmite:

- direct la conducătorii formaţiilor, prin componenţii grupului de lucru;

- telefonic (telefon, radiotelefoane, fax) şi alte mijloace specializate.

• Stabilirea nevoilor de sprijin şi ajutor de la IJSU :

- nevoile de sprijin şi ajutor sunt date prin deficitul stabilit la alocarea resurselor şi se pot referi la:

- formaţii de intervenţie;

- mijloace de intervenţie;

- resurse logistice;

- spaţii de cazare pentru sinistraţi.

- asistenţa pentru rezolvarea unor situaţii speciale care depăşesc posibilităţile comitetului;

- contaminare NBC;

- carantină;

• Stabilirea nevoii si condiţiilor de introducere a stării de necesitate /urgentă se execută în funcţie de caracterul, gravitatea şi volumul de urmări ale situaţiei create, de capacitatea de a face faţă acestora cu resursele comitetului.

• Organizarea coordonării şi controlului referitor la:

- iniţierea şi desfăşurarea acţiunilor de protecţie şi intervenţie;

- evoluţia situaţiei in zonele de risc şi în zonele de intervenţie;

- supravegherea şi controlul calităţii factorilor de mediu;

- pericolul unor dezastre complementare;

- pericolul unor fenomene/evenimente care ar complica sau împiedica realizarea acţiunilor de protecţie şi intervenţie. Ca urmare a acţiunii de coordonare si control, în vederea asigurării eficientei, se mai realizează:

- corectări şi completări ale ordinului de intervenţie;

- manevre de forţe şi mijloace ale organismelor de intervenţie.

• Organizarea cooperării:

- între formaţiile sistemului de intervenţie;

- cu formaţiile primite în sprijin şi ajutor;

- cu organizaţiile neguvernamentale;

• Asigurarea logistica a intervenţiei care se refera la:

- organizarea schimburilor de lucru;

- organizarea hrănirii şi odihnei;

- asigurarea materialelor consumabile: energie, combustibil, piese de schimb etc.;

- asigurarea materialelor şi condiţiilor de protecţie şi siguranţă în executarea operaţiilor;

- organizarea depanării -întreţinerii echipamentelor, utilajelor, mijloacelor de transport;

- asigurarea asistenţei medicale şi primul ajutor pentru formaţiile de intervenţie.

PLAN DE ANALIZA ŞI ACOPERIRE A RISCURILOR EDIŢIA A II-A

• Urmărirea desfăşurării acţiunilor de intervenţie în vederea asigurării calităţii şi eficienţei acţiunilor şi pentru:

- respectarea tehnicilor, procedurilor şi tehnologiilor adoptate;
- diminuarea riscului pentru victime, supravieţuitori şi operatori în cazul unor replici periculoase;
- reducerea pericolului de declanşare a unor situaţii complementare, a unor evenimente / fenomene care ar influenţa desfăşurarea intervenţiei;
- reluarea distribuţiei parţiale sau totale de utilităţi: energie electrică, gaze, apă, agent termic, etc.

• Urmărirea respectării restricţiilor si interdicţiilor în zona de risc în vederea asigurării:

- protecţiei victimelor, operatorilor şi a populaţiei valide din zona de intervenţie sau de risc;
- desfăşurării în condiţii optime a acţiunilor de intervenţie;
- desfăşurării evacuării şi cazării sinistraţilor;
- stării de sănătate a populaţiei în zona de risc;
- siguranţei în acţiune a sistemului de intervenţie.

• Organizarea acţiunilor de paza, ordine, îndrumarea circulaţiei, prevenirii şi stingerii incendiilor în vederea asigurării:

- continuităţii şi cursivităţii desfăşurării acţiunilor de intervenţie şi de evacuare;
- protejării – siguranţei bunurilor si valorilor materiale ale victimelor şi sinistraţilor din zonele de intervenţie şi zonele de risc;
- diminuării producerii unor incidente şi accidente de circulaţie care ar complica sau influenţa desfăşurarea acţiunilor de intervenţie şi evacuare:
- înlăturării pericolului de declanşare a unor incendii sau explozii în zonele de risc si intervenţie;
- localizarea şi stingerea incendiilor.

• Notificarea dezastrului, se realizează de către Comitetul Local pentru Situaţii de Urgenţă;

• Transmiterea cererii pentru aprobarea declarării stării de necesitate/urgenţă, către Centrul Operaţional Judeţean din Inspectoratul pentru Situaţii de Urgenţă;

• Informarea populaţiei din zonele de intervenţie şi zonele de risc asupra:

- situaţiei create;
- acţiunilor si măsurilor de protecţie care s-au planificat şi care se desfăşoară;
- evoluţiei situaţiei în zonele intervenţiei şi de risc;
- restricţiilor şi interdicţiilor impuse şi necesitatea respectării întocmai a acestora;
- modurilor de asigurare ale diferitelor nevoi şi cerinţe ale populaţiei;
- nevoilor (eventuale) de participare a populaţiei apte şi instruite la realizarea unor acţiuni de protecţie şi intervenţie.

• Elaborarea unor sinteze si rapoarte, pentru IJSU şi CJSU despre dezastru, urmările lui şi acţiunile de protecţie – intervenţie realizate şi în curs de desfăşurare, despre nevoile de asistenţă, sprijin si ajutor, despre acţiunile pe termen lung.

- • Restrângerea acţiunilor de intervenţie, prin:

- încetarea activităţilor de intervenţie, la ordin, din întreaga zona sau în anumite sectoare;
- retragerea formaţiilor din zona de intervenţie;
- desfăşurarea activităţilor de restabilire a capacităţii de acţiune a formaţiilor de intervenţie.

• Analize, strategii si tactici pentru acţiunile pe termen lung în vederea realizării

- demolării – curăţării zonelor de distrugeri;
- consolidării – restabilirii unor construcţii avariate;
- reabilitării unor activităţi economico – sociale;
- asigurării locuinţelor permanente şi a asistentei sociale pentru sinistraţi;
- asigurării asistentei medicale şi sociale a vătămaţilor;
- revenirii la situaţia iniţială.

B. Cooperarea– se organizează cu scopul ducerii acţiunilor de intervenţie într-o concepţie unitară şi pentru evitarea surprinderii şi conjugarea efortului formaţiunilor de intervenţie împreună cu celelalte forţe ale sistemului naţional de apărare pentru realizarea intervenţiei conform planurilor de protecţie civilă.

Cooperarea se realizează cu :

a) Poliţia Locală (comunitară) pentru :

-asigurarea pazei şi ordinii publice, controlul şi îndrumarea circulaţiei pe

- - timpul situaţiilor de urgenţă;

-executarea unor misiuni de cercetare în scopul determinării volumului distrugerilor rezultate în urma atacului aerian sau dezastrului;

-asigurarea pazei unor obiective vitale;

-transmiterea unor comunicate către populaţie,

-sprijinirea pentru evacuarea populaţiei la punerea în aplicare a planului de evacuare;

-asanarea teritoriului de muniţia neexplodată şi identificarea cadavrelor necunoscute.

b) Detaşamentul de jandarmi pentru :

-paza şi apărarea punctelor de comandă;

-paza şi supravegherea zonelor contaminate precum şi a zonelor cu muniţie neexplodată;

-paza obiectivelor afectate de riscul produs;

-contracararea acţiunilor care să împiedice activitatea de intervenţie

c) Filiala de Cruce Roşie pentru:

-organizarea acţiunilor de prim ajutor şi sprijinirea tehnică a formaţiunilor medicale din SVSU;

-recrutarea donatorilor de sânge şi trimiterea acestora la punctele de recoltare;

-colectarea şi distribuirea de ajutoare pentru persoanele sinistrate.

d) Detaşamentul de pompieri pentru:

-participarea la acţiunile de limitare şi înlăturare a urmărilor incendiilor;

-informarea reciprocă despre producerea situaţiilor de urgenţă şi în mod special a incendiilor, stabilirea măsurilor necesare ducerii acţiunilor de intervenţie;

-participarea la acţiunile de neutralizare a efectelor accidentelor produse pe timpul transportului, cu substanţe toxice, chimice periculoase, pe teritoriul localitatii.

-executarea intervenţiilor de descarcerare

SECŢIUNEA a-3-a

Faze de urgenţă a acţiunilor În funcţie de locul, natura, amploarea şi de evolutia evenimentului, intervenţiile serviciilor pentru situaţii de urgentă sunt organizate astfel:

- urgenta I - asigurată de SVSU la obiectivul afectat sau de serviciile private organizate la operatorii economici;

- urgenta a II-a - asigurată de subunitaţile Inspectoratului pentru Situaţii de Urgenţă "Porolissum" al judeţului Sălaj;

- urgenta a III-a - asigurată de două sau mai multe unităţi limitrofe;

- urgenta a IV-a - asigurată prin grupări operative, dislocate la ordinul inspectorului general al Inspectoratului General pentru Situaţii de Urgenţa, în cazul unor intervenţii de amploare si de lungă durată.

SECŢIUNEA a- 4-a

Acţiuni de protecţie-intervenţie

Forţele de intervenţie specializate acţionează conform domeniului lor de competenţă, pentru:

a) salvarea şi /sau protejarea oamenilor, animalelor şi bunurilor, evacuarea şi transportul victimelor, cazarea sinistraţilor, aprovizionarea cu alimente, medicamente şi materiale de primă necesitate;

b) acordarea primului ajutor medical şi psihologic, precum şi participarea la evacuarea populaţiei, instituţiilor publice şi operatorilor economici afectaţi;

c) aplicarea măsurilor privind ordinea publică pe timpul producerii situaţiei de urgenţă specifice;

d) dirijarea şi îndrumarea circulaţiei pe direcţiile şi în zonele stabilite ca accesibile;

e) diminuarea şi /sau eliminarea avariilor la reţele şi clădiri cu funcţiuni esenţiale, a căror integritate pe durata cutremurelor este vitală pentru protecţia civilă: staţiile de pompieri şi sediile poliţiei, spitale şi alte construcţii aferente serviciilor sanitare care sunt dotate cu secţii de chirurgie şi de urgenţă, clădirile instituţiilor cu responsabilitate în gestionarea situaţiilor de urgenţă, în apărarea şi securitatea naţională, staţiile de producere şi distribuţie a energiei şi /sau care asigură servicii esenţiale pentru celelalte categorii de clădiri menţionate, garajele de vehicule ale serviciilor de urgenţă de diferite categorii, rezervoare de apă şi staţii de pompare esenţiale pentru situaţii de urgenţă, clădiri care conţin gaze toxice, explozivi şi alte substanţe periculoase, precum şi pentru căi de transport, clădiri pentru învăţământ;

f) limitarea proporţiilor situaţiei de urgenţă specifice şi înlăturarea efectelor acesteia cu mijloacele din dotare.

SECŢIUNEA a- 5-a

Instruirea

Pregătirea forţelor profesioniste şi / sau voluntare şi private de intervenţie se realizează în cadrul instituţiilor abilitate prin lege, pe baza unor programe adecvate avizate de Inspectoratul pentru Situaţii de Urgenţă judeţean şi aprobate de Comitetul Judeţean pentru Situaţii de Urgenţă.

Prefectul, primarul şi conducerile tehnico-administrative ale operatorilor economici şi instituţiilor au obligaţia de a asigura cunoaşterea de către forţele destinate intervenţiei, precum şi de către populaţie / salariaţi, a modalităţilor de acţiune conform planurilor de analiză şi acoperire a riscurilor aprobate.

Pregătirea pentru intervenţie a forţelor operaţionale se va executa concomitent cu îndeplinirea atribuţiilor de bază ce le revin. În perioada premergătoare perioadei la care vor participa la operaţiuni de sprijin şi asistenţă, ele vor executa o pregătire particularizată intensivă, la specificul fiecărei specialităţi.

Principala caracteristică a procesului de pregătire va fi standardizarea instruirii de bază la un nivel maxim posibil pentru fiecare componentă a forţelor de protecţie civilă. O atenţie deosebită va fi acordată problemelor specifice, procedurilor de întrebuinţare a tehnicii de intervenţie, punându-se accent pe însuşirea deprinderilor practice.

Sarcina prioritară a instruirii o va constitui profesionalizarea personalului potrivit standardelor naţionale prin şedinţe de pregătire, convocări şi specializări, exerciţii şi aplicaţii conform programelor anuale de pregătire.

Personalul din serviciul voluntar va fi instruit în scopul menţinerii deprinderilor impuse de utilizarea tehnicii de intervenţie necesară îndeplinirii misiunilor. Treptat, după încadrarea integrală a SVSU, se vor mări numărul antrenamentelor şi exerciţiilor de specialitate. Instruirea va fi orientată către creşterea stării de operativitate a forţelor.

Forţele operaţionale de protecţie civilă vor respecta standardele de operativitate stabilite. Acestea vor fi încadrate cu specialităţile şi necesarul tehnicii de luptă prevăzute în organizarea şi respectiv normele de dotare. Pe măsură ce resursele necesare vor fi realizate, standardele operative vor fi ridicate la niveluri cât mai înalte.

SECŢIUNEA a-6-a

Realizarea circuitului informaţional-decizional si de cooperare

Sistemul informaţional-decizional cuprinde ansamblul subsistemelor destinate observării, detectării, măsurării, înregistrării, stocării şi prelucrării datelor specifice, alarmării, notificării, culegerii şi transmiterii informaţiilor şi a deciziilor de către factorii implicaţi în acţiunile de prevenire şi gestionare a unei situaţii de urgenţă.

PLAN DE ANALIZA ŞI ACOPERIRE A RISCURILOR EDIŢIA A II-A

Înştiinţarea, avertizarea, prealarmarea şi alarmarea se realizează în scopul evitării surprinderii şi a luării măsurilor privind adăpostirea populaţiei, protecţiei bunurilor materiale, precum şi pentru limitarea efectelor dezastrelor, atacurilor din aer şi ale acţiunilor militare.

Înştiinţarea reprezintă activitatea de transmitere a informaţiilor autorizate despre iminenţa producerii sau producerea riscurilor şi /sau a conflictelor armate către autorităţile administraţiei publice centrale sau locale, după caz, şi cuprinde:

-înştiinţarea despre iminenţa producerii sau producerea unor situaţii de urgenţă;

-înştiinţarea despre pericolul atacului din aer;

-înştiinţarea despre utilizarea mijloacelor chimice, biologice, nucleare, radiologice, convenţionale şi neconvenţionale.

Înştiinţarea se realizează de Inspectoratul Judeţean pentu Situaţii de Urgenţă Salaj", pe baza informaţiilor primite de la structurile care monitorizează sursele de risc sau de la populaţie, inclusiv prin Sistemul naţional unic pentru apeluri de urgenţă. Mesajele de înştiinţare despre pericolul atacurilor din aer vizează introducerea situaţiilor de alarmă aeriană şi încetarea alarmei şi se introduc pe baza informaţiilor primite de la organismul de conducere al Forţelor Aeriene, conform protocoalelor încheiate în acest sens.

Mesajele de înştiinţare despre iminenţa producerii sau producerea unor situaţii de urgenţă vizează iminenţa declanşării sau declanşarea unor tipuri de risc.

Mesajele despre utilizarea mijloacelor chimice, biologice, nucleare, rediologice, convenţionale şi neconvenţionale vizează pericolul contaminării, direcţia de deplasare a norului toxic şi se transmit pe baza datelor şi informaţiilor primite de la structurile specializate din cadrul categoriilor de forţe armate, pe baza planurilor de cooperare încheiate conform legislaţiei în vigoare.

Prealarmarea reprezintă activitatea de transmitere către autorităţile publice locale a mesajelor /semnalelor /informaţiilor despre probabilitatea producerii unor situaţii de urgenţă sau a atacurilor din aer.

Prealarmarea se realizază de Inspectoratul Judeţean pentru Situaţii de Urgenţă "Porolissum " Sălaj.

Alarmarea populaţiei reprezintă activitatea de transmitere a mesajelor despre iminenţa producerii unor situaţii de urgenţă sau a unui atac aerian şi se realizează de către ISUJ sau autorităţile administraţiei publice locale, după caz, prin mijloace de alarmare specifice, pe baza înştiinţării de la structurile abilitate.

Alarmarea trebuie să fie oportună, autentică, stabilă şi să asigure în bune condiţii prevenirea populaţiei:

- *oportună* – dacă asigură prevenirea populaţiei în timp scurt şi se realizează prin mijloace şi sisteme de alarmare care să poată fi acţionate imediat la apariţia pericolului atacurilor din aer sau producerii unor dezastre.
- *autentică* – transmiterea semnalelor destinate prevenirii populaţiei se realizează prin mijloace specifice de către personalul stabilit prin decizii ale preşedinţilor comitetelor pentru situaţii de urgenţă.
- *stabilă* – prevenirea populaţiei şi operatorilor economici se realizează în orice situaţie creată şi se obţine prin:
- menţinerea mijloacelor de alarmare în permanenţă stare de funcţionare;
- folosirea mai multor tipuri de mijloace de alarmare care să se bazeze pe surse energetice diferite de funcţionare: reţea industrială, grupuri electrogene, acumulatoare;
- verificarea periodică a dispozitivelor de acţionare a mijloacelor de alarmare afectate în urma riscurilor produse;
- intensitatea acustică a semnalelor de alarmare să fie cu cel puţin 6-10 dB mai mare decât zgomotul de fond.

Mesajele de avertizare şi alarmare se transmit obligatoriu, cu prioritate şi gratuit prin toate sistemele de telecomunicaţii, posturile şi reţelele de radio şi de televiziune locale, inclusiv prin satelit şi

cablu, care operează pe teritoriul municipiului, la solicitarea preşedintelui comitetului local pentru situaţii de urgenţă

În cazul producerii unor dezastre locale, folosirea mijloacelor de alarmare se realizează cu aprobarea prefectului, primarului localităţii ori a conducătorului instituţiei publice sau operatorului economic implicat, după caz, sau a împuterniciţilor acestora. Folosirea mijloacelor tehnice de alarmare în alte scopuri decât cele pentru care sunt destinate este interzisă

Sistemul de înştiinţare, avertizare şi alarmare la localităţi, instituţii publice şi operatori economici se întreţine şi se verifică periodic prin executarea de antrenamente şi exerciţii.

CAPITOLUL V. RESURSE UMANE, MATERIALE ŞI FINANCIARE

În funcţie de categoriile de riscuri identificate, mecanismele şi condiţiile de producere /manifestare, amploarea şi efectele posibile ale acestora se vor stabili tipurile de forţe şi mijloace necesare de prevenire şi combatere a riscurilor în cadrul SVSU, astfel:

- compartimentul de prevenire;
- echipaje / grupe de intervenţie ;
- formaţiuni de asistenţă medicală de urgenţă ;
- echipe căutare-salvare, NBC şi pirotehnice);
- echipe de cercetare – observare;
- alte formaţiuni de cooperare (Crucea Roşie, echipe slvamont, scafandri profesionişti ş.a.);
- grupe de sprijin.

Activităţile preventive planificate, organizate şi desfăşurate în scopul acoperirii riscurilor sunt:

- controale şi inspecţii de prevenire
- asistenţa tehnică de specialitate
- informarea preventivă
- pregătirea populaţiei şi salariaţilor
- constatarea şi propunerea spre sancţionare a încălcărilor de la prevederile legale

Pe lângă structurile serviciilor publice comunitare profesioniste şi voluntare pentru situaţii de urgenţă, mai pot acţiona: unităţile poliţiei, jandarmeriei, structurile poliţiei locale (comunitare), unitati speciale de aviaţie şi SMURD., unităţile specializate /detaşamente din cadrul Ministerului Apărării Naţionale, unităţile pentru asistenţa medicală de urgenţă ale Ministerului Sănătăţii, organizaţiile nonguvernamentale specializate în acţiuni de salvare, unităţile şi formaţiunile sanitare şi de inspecţie sanitar-veterinară, formaţiuni de pază a persoanelor şi a bunurilor, precum şi detaşamente şi echipe din cadrul serviciilor publice descentralizate şi societăţilor comerciale specializate, incluse în planurile de apărare şi dotate cu forţe şi mijloace de intervenţie, formaţiunile de voluntari ai societăţii civile specializaţi în intervenţia în situaţii de urgenţă şi organizaţi în ONG-uri cu activităţi specifice.

Forţele auxiliare se stabilesc din rândul populaţiei şi salariaţilor, formaţiunilor de voluntari, altele decât cele instruite special pentru situaţii de urgenţă, care acţionează conform sarcinilor stabilite pentru formaţiile de protecţie civilă organizate la operatorii economici şi societăţile comerciale în planul de apărare specific.

Resursele financiare necesare acţiunilor şi măsurilor pentru prevenirea şi gestionarea unei situaţii de urgenţă specifice se suportă, potrivit legii, din bugetul local(fondurile colectate din taxa specială de protecţie civilă) , precum şi din alte surse interne şi internaţionale, în scopul realizării acţiunilor şi măsurilor de prevenire, intervenţie operativă, recuperare şi reabilitare, inclusiv pentru dotarea cu utilaje, echipamente, materiale şi tehnica necesare şi pentru întreţinerea acestora, precum şi pentru pregătirea efectivelor, atât pentru forţele profesioniste cât şi pentru forţele specializate voluntare din cadrul localităţii.

Costurile prevenirii sunt actuale, iar beneficiile viitoare. Având în vedere faptul că prevenirea este o activitate permanentă, logistica trebuie să asigure derularea tuturor etapelor apărării împotriva dezastrelor, astfel:

1) asigurarea finanţării programelor pentru diminuarea riscurilor asupra vieţii şi sănătăţii populaţiei, mediului înconjurător, valorilor materiale şi culturale;

2) asigurarea finanţării şi derulării programelor de îmbunătăţirea dotării pentru gestionarea dezastrelor;

3) asigurarea resurselor necesare funcţionării structurilor cu activitate în domeniul prevenirii şi gestionării dezastrelor;

4) finanţarea programelor pentru pregătirea autorităţilor şi populaţiei;

5) constituirea prin bugete, procentual faţă de prevederile acestora, de fonduri pentru intervenţie la dispoziţia autorităţilor cu atribuţiuni în managementul dezastrelor;

6) constituirea şi împrospătarea stocurilor de materiale necesare în situaţii de dezastre.

Finanţarea acţiunilor preventive, de intervenţie şi reabilitare se face, potrivit legii, prin bugetul local al municipiului, precum şi ale instituţiilor şi operatorilor economici, din alte surse interne şi internaţionale.

Finanţarea măsurilor şi acţiunilor de protecţie şi supravieţuire a populaţiei pe timpul şi după producerea situaţiilor de urgenţă se face astfel:

1. prin bugetul local, dacă situaţia de urgenţă s-a produs la nivelul unităţii administrativ-teritoriale a municipiului;

2. prin bugetul de stat, dacă situaţia de urgenţă s-a produs la nivel naţional sau nivelul mai multor judeţe;

3. operatorii economici şi instituţiile publice au obligaţia prevederii în bugetele proprii a fondurilor necesare protecţiei şi supravieţuirii salariaţilor pentru asigurarea continuităţii activităţii pe timpul situaţiilor de urgenţă.

Resursele materiale sunt asigurate potrivit normelor de dotare emise deâ către ministere pe domenii de activitate, autorităţile centrale şi locale ale administraţiei publice, cu avizul inspectoratului pentru situaţii de urgenţă judeţean. Este necesară realizarea unor baze de date şi a unor programe informatice care să fundamenteze alegerea priorităţilor în activitatea preventivă.

CAPITOLUL VI. LOGISTICA ACŢIUNILOR

Logistica trebuie să-şi adapteze capabilităţile la scopurile şi obiectivele cuprinse în strategia protecţiei civile, prin stabilirea priorităţilor necesare asigurării unui sprijin adecvat, dinamic şi oportun pentru susţinerea forţelor. Sistemul logistic trebuie să asigure libertatea de acţiune atât pe timp de pace, cât şi în situaţii de criză sau război. Pentru susţinerea participării la noi tipuri de angajamente /misiuni multinaţionale de sprijin şi asistenţă umanitară, acesta trebuie să fie suplu şi flexibil.

Sistemul forţelor şi mijloacelor de intervenţie în cazul producerii unei situaţii de urgenţă se stabileşte prin planurile de apărare specifice, de către autorităţile, instituţiile publice, societatea civilă şi operatorii economici cu atribuţii în acest domeniu, conform regulamentelor privind prevenirea şi gestionarea situaţiilor de urgenţă specifice tipurilor de riscuri.

Forţele şi mijloacele de intervenţie se organizează, se stabilesc şi se pregătesc din timp şi acţionează conform sarcinilor stabilite prin planurile de protecţie specifice.

Logistica acţiunilor de pregătire teoretică şi practică, de prevenire şi gestionare a situaţiei de urgenţă specifice se asigură de către autorităţile administraţiei publice locale, instituţiile şi operatorii economici cu atribuţii în domeniu, în raport de răspunderi, măsuri şi resurse necesare.

Întocmit,
Comitetul Local pentru Situaţii de Urgenţă al Comunei Poieni,
Prin Sef SVSU Poieni
Boca Ioan Marian

Anexa nr.... la Hotărârea nr..... din .....

REGULAMENTUL DE ORGANIZARE SI FUNCȚIONARE AL SERVICIULUI VOLUNTAR PENTRU SITUAȚII DE URGENTA AL COMUNEI POIENI

C U P R I N S: (TIP V1)

CAPITOL	CONȚINUT	PAG.
CAPITOLUL I	**DISPOZIȚII GENERALE** 1. Date referitoare la constituirea serviciului voluntar 2. Prezentarea succintă a activităţii serviciului în funcţie de tipurile de risc gestionate 3. Alte date de interes general	
CAPITOLUL II	**ORGANIZAREA ŞI ATRIBUȚIILE SERIVCIULUI** 1. Conducerea şi structura organizatorică 2. Atribuţiile serviciului 3. Atribuţiile compartimentului de prevenire 4. Atribuţiile echipelor specializate	
CAPITOLUL III	**ATRIBUȚIILE PERSONALUILUI DIN STRUCTURA SERVICIULUI** 1. Atribuţiile şefului serviciului 2. Atribuţiile şefului compartimentului pentru prevenire 3. Atribuţiile membrilor compartimentului pentru prevenire 4. Atribuţiile şefului formaţiei de intervenţie 5. Atribuţiile şefului echipei specializate 6. Atribuţiile membrilor echipelor specializate	
CAPITOLUL IV	**DISPOZIȚII FINALE** 1. Obligaţii privind sănătatea şi securitatea în muncă 2. Pregătirea personalului serviciului voluntar 3. Echipamentul de protecţie şi uniforma 4. Norma de dotare a serviciului voluntar 5. Realizarea intervenţiei	

CAPITOLUL I – DISPOZIŢII GENERALE

1.1. Date referitoare la constituirea serviciului

Art. 1 – (1) Serviciul Voluntar pentru Situaţii de Urgenţă, denumit în continuare Serviciul Voluntar, este o structură specializată, alta decât cea aparţinând serviciilor de urgenţă profesioniste, organizată cu personal angajat pe funcţiile specifice şi/sau voluntar, în scopul apărării vieţii, avutului public şi/sau a celui privat, împotriva incendiilor şi a altor calamităţi, în sectorul de competenţă al comunei POIENI, stabilit cu avizul Inspectoratului pentru Situaţii de Urgenţă „Avram Iancu" al judeţului Cluj.

(2) Constituirea, încadrarea şi dotarea serviciului de urgenţă voluntar se realizează pe baza criteriilor de performanţă elaborate de Inspectoratul General şi aprobate prin ordin al ministrului afacerilor interne. Certificarea îndeplinirii criteriilor de performanţă se realizează prin emiterea de către Inspectoratul pentru Situaţii de Urgenţă „Avram Iancu" al judeţului Cluj a avizului de înfiinţare, respectiv pentru sector de competenţă a serviciului voluntar.

(3) *Se prezintă istoricul serviciului voluntar de la înfiinţare până în prezent cu privire la constituire.*

(4) Organizarea şi funcţionarea serviciului de urgenţă voluntar se stabileşte prin regulament aprobat de consiliul local care l-a înfiinţat, cu respectarea criteriilor de performanţă.

Art. 2 – Serviciul Voluntar se constituie în subordinea Consiliului Local al comunei POIENI.

1.2. Prezentarea succintă a activităţii serviciului în funcţie de tipurile de risc gestionate

Art. 3 – Structura Serviciului Voluntar şi dotarea sunt dimensionate în funcţie de principalele tipuri de riscuri generatoare de situaţii de urgenţă, grupate în funcţie de natura lor, conform H.G. nr. 557/2016 *privind managementul tipurilor de risc* şi a *Planului de analiză şi acoperire a riscurilor*.

Art. 4 – (1) Structura organizatorică cu numărul de personal este prezentată în Anexa nr. 1 la Hotărârea Consiliului Local nr. _____ din _____.

(2) Încadrarea voluntarilor pe funcţii se va face pe baza unui contract, încheiat în formă scrisă, sub sancţiunea nulităţii absolute, între voluntar şi consiliul local, cu respectarea cerinţelor H.G.R. nr. 1579/2005 pentru aprobarea Statutului personalului voluntar din serviciile de urgenţă voluntare, cu modificările aduse de Hotărârea nr. 371 din 18.05.2016.

(3) Personalul voluntar trebuie să fie apt din punct de vedere fizic, medical şi psihologic conform criteriilor stabilite prin actele normative emise în acest sens.

Art. 5 – Sectorul de competenţă al Serviciului Voluntar al comunei POIENI este unitatea administrativ-teritorială a comunei POIENI

Art. 6 – (1) Pentru îndeplinirea atribuţiilor ce-i revin, autorităţile administraţiei publice locale pot încheia contracte ori convenţii de colaborare pe bază de reciprocitate cu alte asemenea autorităţi care au constituit servicii voluntare.

(2) Serviciul voluntar poate încheia contract cu operatori economici/instituţii numai în situaţia în care beneficiarul îşi desfăşoară activitatea în sectorul acestuia de competenţă, nefiind necesară obţinerea unui nou aviz pentru sector de competenţă.

(3) Pentru limitarea şi înlăturarea urmărilor situaţiilor de urgenţă, autorităţile administraţiei publice locale care au constituit servicii voluntare pot încheia protocoale cu asociaţii ce desfăşoară activităţi în domeniu.

(4) Serviciul voluntar solicită sprijinul entităţilor prevăzute la alin. (1) şi (2) sau, după caz, intervenţia structurilor profesioniste de intervenţie al Inspectoratului pentru Situaţii de Urgenţă „Avram Iancu" al judeţului Cluj ori de câte ori amploarea situaţiei de urgenţă depăşeşte capacitatea de răspuns a acestuia.

1.3. Alte date de interes general

Art. 7 – Relațiile dintre structurile Serviciului voluntar sunt următoarele:

A. Ierarhice:

a) Şeful Serviciului voluntar se subordonează primarului în calitate de preşedinte al Comitetului Local pentru Situaţii de Urgenţă şi are în subordine nemijlocită/directă întregul personal din componenţa Serviciului voluntar;

b) Șeful compartimentului de prevenire și șeful de formație se subordonează șefului Serviciului voluntar;

c) Şeful de formație coordonează activitatea întregului personal al formației;

d) Servanții pompieri se subordonează șefilor echipelor specializate.

B. Funcționale:

a) Şeful Serviciului voluntar colaborează şi conlucrează cu celelalte structuri funcționale din cadrul administraţiei publice locale, pentru îndeplinirea atribuțiilor specifice, respectiv colaborează pe bază de reciprocitate cu alte servicii voluntare/private/profesioniste, ori de câte ori, amploarea situației de urgență depășește capacitatea de răspuns a serviciului voluntar;

b) Şeful Serviciului voluntar colaborează cu asociaţii profesionale şi organizaţii neguvernamentale, în baza unor protocoale, pentru limitarea şi înlăturarea situaţiilor de urgenţă.

C. Coordonare și control:

a) Şeful Serviciului voluntar organizează și coordonează activitatea compartimentului de prevenire cu privire la controlul respectării măsurilor de apărare împotriva incendiilor şi protecţie civilă la construcţiile şi instalaţiile tehnologice aparţinând domeniului public şi privat al unității administrativ-teritoriale, precum şi la instituţiile publice.

CAPITOLUL II – ORGANIZAREA ŞI ATRIBUŢIILE SERVICIULUI VOLUNTAR

2.1. CONDUCEREA ŞI STRUCTURA ORGANIZATORICĂ

Art. 8 – (1) Serviciul Voluntar este condus de către şeful serviciului, profesionist în domeniu, salariat al administraţiei publice locale.

(2) Şeful serviciului voluntar trebuie să îndeplinească următoarele condiții:

a) să aibă avizul Inspectoratului pentru Situaţii de Urgenţă „Avram Iancu" al judeţului Cluj.

b) să fie apt din punct de vedere fizic, medical și psihologic.

Art. 9 – Serviciul Voluntar tip V1 are următoarea compunere: șef serviciu, compartiment pentru prevenire și o formație de intervenție compusă din echipe specializate.

2.2. ATRIBUȚIILE SERVICIULUI VOLUNTAR

Art. 10 – Serviciul voluntar are următoarele atribuții principale:

a) desfăşoară activităţi de informare şi instruire privind cunoaşterea şi respectarea regulilor şi a măsurilor de protecţie civilă şi de apărare împotriva incendiilor;

b) verifică modul de aplicare a normelor, reglementărilor tehnice şi dispoziţiilor care privesc protecţia civilă şi apărarea împotriva incendiilor, în domeniul de competenţă;

c) asigură intervenţia pentru stingerea incendiilor, salvarea, acordarea primului ajutor şi protecţia persoanelor, a animalelor şi a bunurilor periclitate de incendii sau în alte situaţii de situaţii de urgenţă / protecţie civilă.

Art. 11 – Pe baza hotărârii consiliului local şi în condiţiile prevăzute de lege, serviciul de urgenţă voluntar poate presta, contra cost, către orice persoană fizică sau juridică, fără a afecta îndeplinirea atribuţiilor, unele servicii cum sunt:

a) supravegherea măsurilor de apărare împotriva incendiilor la târguri, expoziţii, manifestări cultural-sportive, activităţi de filmare şi altele asemenea;

b) transport de apă, evacuarea apei din subsolurile clădirilor sau din fântâni;

c) limitarea, colectarea sau îndepărtarea unor produse poluante;

d) efectuarea de lucrări la înălţime;

e) transport de apă.

2.3. ATRIBUȚIILE COMPARTIMENTULUI ȘI ALE SPECIALIȘTILOR PENTRU PREVENIRE

Art. 12 – Compartimentul pentru prevenire este compus din specialişti pentru prevenire şi are următoarele atribuţii principale:

a) desfăşoară activităţi de informare şi instruire privind cunoaşterea şi respectarea regulilor şi a măsurilor de protecţie civilă şi de apărare împotriva incendiilor;

b) planifică şi realizează, potrivit legii, acţiuni specifice, în vederea preîntâmpinării, reducerii sau eliminării riscurilor de producere a situaţiilor de urgenţă şi a consecinţelor acestora, a protecţiei populaţiei, a mediului, a bunurilor şi valorilor;

c) desfăşoară activităţi de control, asistenţă tehnică de specialitate, verificarea şi informarea preventivă a populaţiei;

d) asigură respectarea prevederilor actelor normative şi ale celorlalte reglementări privind apărarea împotriva incendiilor şi protecţia civilă;

e) identificarea, evaluarea şi analizarea pericolelor potenţiale prin aprecierea posibilităţilor de apariţie a lor şi a consecinţelor acestora asupra vieţii oamenilor, mediului şi bunurilor materiale;

f) conştientizarea riscurilor prin schimbul reciproc de informaţii dintre personalul care execută controlul de prevenire, factorii de decizie, personalul angajat şi alte persoane interesate sau implicate;

g) informarea populaţiei şi a salariaţilor privind pericolele potenţiale, precum şi modul de comportare în situaţii de urgenţă;

h) la nevoie, sprijină formaţia de intervenţie în acţiunile de gestionare a situaţiilor de urgenţă.

2.4. ATRIBUȚIILE FORMAȚIILOR DE INTERVENȚIE

Art. 13 – Formaţia de intervenţie este o structură specializată, condusă de un şef de formaţie, având în compunere echipe specializate.

Art. 14 – Atribuţiile principale ale formaţiei de intervenţie sunt următoarele:

a) limitarea şi înlăturarea urmărilor situaţiilor de urgenţă;

b) desfăşoară activitatea, potrivit legii, în vederea preîntâmpinării, reducerii, gestionării şi eliminării situaţiei de urgenţă;

c) asigură intervenţia operativă în cazul producerii unei situaţii de urgenţă.

2.5. ATRIBUȚIILE ECHIPELOR SPECIALIZATE

Art. 15 – Echipa specializată pentru stingere incendii se constituie numai pentru serviciile voluntare înfiinţate în cadrul unităților administrativ-teritoriale care nu au obligația dotării cu autospeciale de stingere cu apă şi spumă.

Art. 16 – Atribuţiile principale ale echipei specializată pentru stingere incendii sunt următoarele:

a) asigură intervenţia pentru stingerea incendiilor sau pentru înlăturarea urmărilor situaţiilor de urgenţă, salvarea persoanelor, acordarea primului ajutor şi protecţia persoanelor,

a animalelor şi a bunurilor periclitate de incendii sau în alte situaţii de situaţii de urgenţă/protecţie civilă;

b) execută recunoaşteri în sectorul de competenţă, cu accent pe identificarea surselor de alimentare cu apă, menţinerea în stare de funcţionare a căilor de acces, a sistemelor de anunţare, alarmare, precum şi de alimentare cu apă în caz de incendiu;

Art. 17 – Echipa specializată pentru avertizare-alarmare-căutare-deblocare-salvare-evacuare are atribuţii în cazul situaţiilor de urgenţă determinate de toate tipurile de risc identificate în sectorul de competenţă.

Art. 18 – Atribuţiile principale ale echipei specializată pentru pentru avertizare-alarmare-căutare-deblocare-salvare-evacuare sunt următoarele:

a) acţionează în cadrul formaţiei de intervenţie, pentru salvarea răniţilor, a celor surprinşi sub dărâmături sau blocaţi în clădiri avariate sau distruse;

b) acţionează pentru deblocarea căilor de acces spre obiectivele de intervenţie şi pentru evacuarea răniţilor şi sinistraţilor;

c) localizarea şi limitarea avariilor la reţelele de utilitate publică care prezintă pericol pentru personalul de intervenţie sau cel afectat;

d) asigură transportul materialelor şi hranei în cazul unor situaţii de urgenţă;

e) asigură avertizarea/alarmarea populaţiei cu mijloace specifice, premergător, pe timpul sau după producerea unei situaţii de urgenţă.

CAPITOLUL III – ATRIBUŢIILE PERSONALULUI DIN STRUCTURA SERVICIULUI VOLUNTAR

3.1. ATRIBUŢIILE ŞEFULUI SERVICIULUI VOLUNTAR

Art. 19 – Şeful serviciului voluntar are următoarele atribuţii:

a) întocmeşte şi gestionează documentele de organizare şi funcţionare a activităţii serviciului voluntar;

b) planifică şi conduce activitatea de pregătire a personalului serviciului voluntar;

c) asigură respectarea prevederilor actelor normative în vigoare;

d) controlează aplicarea normelor de apărare împotriva incendiilor şi protecţie civilă în sectorul de competenţă;

e) organizează şi asigură desfăşurarea activităţilor de prevenire la nivelul localităţii, sub coordonarea primarului (anual, planifică activităţile de prevenire, prin Graficul de control şi Graficul de informare publică, pe baza Programului de măsuri în vederea acordării asistenţei pentru prevenirea situaţiilor de urgenţă la gospodăriile populaţiei şi evidenţei operatorilor economici din subordinea consiliului local şi a instituţiilor publice din sectorul de competenţă;

f) verifică întreţinerea autospecialelor, utilajelor şi materialelor din dotare;

g) conduce acţiunile de intervenţie în limita competenţelor stabilite;

h) întocmeşte rapoartele de intervenţie;

i) asigură întocmirea planurilor operative de la nivelul unităţii administrativ – teritoriale (planuri de intervenţie şi/sau de apărare, în funcţie de riscurile identificate în sectorul de competenţă, planuri de cooperare, planul de evacuare în caz de situaţii de urgenţă, planul sectorului de competenţă pe care sunt marcate zonele locuite, operatorii economici şi instituţiile, sursele de alimentare cu apă, zonele greu accesibile şi vulnerabile la riscuri);

j) verifică petiţiile cetăţenilor în probleme privind situaţiile de urgenţă şi face propuneri primarului pentru soluţionarea acestora;

k) înmânează primarului, săptămânal, toate documentele de control încheiate în săptămâna anterioară, în vederea constatării contravenţiilor şi aplicării sancţiunilor contravenţionale, conform reglementărilor în vigoare;

l) întocmeşte, semestrial, analiza activităţii de prevenire şi a neregulilor constatate, pe care o supune dezbaterii consiliului local, şi propune măsuri pentru remedierea acestora (raportul de evaluare a capacităţii de apărare împotriva incendiilor şi protecţie civilă);

m) participă la elaborarea şi aplicarea concepţiei de apărare împotriva incendiilor şi protecţie civilă la nivelul unităţii administrativ-teritoriale;

n) propune includerea în bugetele proprii a fondurilor necesare organizării activităţii de apărare împotriva incendiilor şi protecţie civilă, dotării cu mijloace tehnice pentru apărarea împotriva incendiilor şi protecţie civilă şi echipamente de protecţie specifice;

o) analizează respectarea încadrării în criteriile de constituire a serviciilor de urgenţă voluntare;

p) răspunde de pregătirea serviciului de urgenţă voluntar, precum şi de participarea acestuia la concursurile profesionale;

q) acordă sprijin pentru participarea la concursuri a cercurilor tehnico – aplicative de elevi „Prietenii pompierilor" şi „Cu viaţa mea apăr viaţa";

r) întocmeşte Registrul istoric al serviciului voluntar;

s) îndeplineşte funcţia de agent de inundaţii (numit prin dispoziţie a primarului) la nivelul unităţii administrativ teritoriale;

t) colaborează permanent cu agentul hidrotehnic din cadrul unităţii de gospodărire a apelor pentru aspecte privind starea tehnică şi funcţională a construcţiilor hidrotehnice cu rol de apărare şi a cursurilor de apă de pe raza unităţii administrative – teritoriale;

u) asigură, împreună cu secretarul Comitetului Local pentru Situaţii de Urgenţă, centralizarea datelor privind urmările fenomenelor hidrometeorologice periculoase având ca efect producerea de inundaţii, secetă hidrologică şi poluări accidentale pe cursurile de apă;

v) asigură, împreună cu secretarul Comitetului Local pentru Situaţii de Urgenţă, întocmirea şi transmiterea rapoartelor operative în maxim 24 de ore de la declanşarea evenimentului şi nu mai mult de 12 ore de la încetarea fenomenului (pentru ultimul raport operativ);

w) asigură, împreună cu secretarul Comitetului Local pentru Situaţii de Urgenţă , întocmirea *Planului local de apărare împotriva inundaţiilor, fenomene hidrometeorologice periculoase având ca efect producerea de inundaţii, secetă hidrologică, precum şi incidente/accidente la construcţii hidrotehnice, poluări accidentale pe cursurile de apă şi poluări marine în zona costieră*;

x) asigură întocmirea periodică a unor acţiuni de constientizare a populaţiei asupra riscului pe care-l prezintă inundaţiile şi asupra măsurilor care trebuie întreprinse de fiecare cetăţean pentru diminuarea pagubelor;

y) asigură afişarea în locuri publice a extraselor din *Planul local de apărare*, a semnificaţiei codurilor de culori pentru avertizările meteorologice şi hidrologice şi a semnalelor de alarmare acustică a populaţiei;

z) asigură afişarea în locuri publice a extraselor din *Planul de acţiune în caz de accident la barajul situat în amonte de unitatea administrativ – teritorială* transmis de către Sistemul de Gospodărire a Apelor.

3.2. ATRIBUŢIILE ŞEFULUI COMPARTIMENTULUI PENTRU PREVENIRE

Art. 20 – Şeful compartimentului pentru prevenire se subordonează şeful serviciului voluntar şi are următoarele atribuţii:

a) coordonează desfăşurarea activităţilor de prevenire la nivelul localităţii;

b) acţionează cu fermitate pentru înlăturarea imediată a stărilor de pericol pe care le constată şi urmăreşte rezolvarea lor operativă;

c) stabileşte restricţii şi interdicţii la utilizarea sau efectuarea unor lucrări cu pericol dacă nu se respectă prevederile normelor de prevenire şi regulile de executare a lucrărilor cu risc;

d) sprijină conducerile operatorilor economici din municipiu/oraş/comună în realizarea măsurilor de protecţie şi instruirea personalului în domeniul situaţiilor de urgenţă;

e) informează conducerile operatorilor economici, şeful serviciului voluntar, consiliul local imediat după ce a constatat nereguli grave, sau stări de pericol de incendiu, explozii sau accidente tehnologice;

f) în cazul producerii unor situaţii de urgenţă, poate alerta serviciul voluntar şi participa la nevoie, la limitarea şi lichidarea situaţiei de urgenţă;

g) consemnează neregulile în carnetele cu constatările rezultate din controale (cele de la gospodăriile populaţiei) şi în notele de control (cele de la instituţiile publice şi operatorii economici din subordinea consiliului local, de la unităţile de învăţământ şi de la operatorii economici din sectorul de competenţă, cu care s-au încheiat contracte de intervenţie);

h) prezintă şefului de serviciu carnetele cu constatările rezultate sau notele de control;

i) cunoaşte sensul principiilor care stau la baza desfăşurării activităţii de prevenire (principiul legalităţii, principiul imparţialităţii şi independenţei, principiul confidenţialităţii, principiul transparenţei, principiul continuităţii şi gradualităţii);

j) propune includerea în bugetele proprii a fondurilor necesare organizării activităţii de prevenire, dotării cu mijloace tehnice şi echipamente de protecţie specifice.

3.3. ATRIBUŢIILE MEMBRILOR COMPARTIMENTULUI PENTRU PREVENIRE

Art. 21 – Membrii compartimentului pentru prevenire au următoarele atribuţii:

a) acţionează cu fermitate pentru înlăturarea imediată a stărilor de pericol pe care le constată şi urmăreşte rezolvarea lor operativă;

b) stabilesc restricţii şi interdicţii la utilizarea sau efectuarea unor lucrări cu pericol dacă nu se respectă prevederile normelor de prevenire şi regulile de executare a lucrărilor cu risc;

c) verifică dotarea şi starea tehnică a mijloacelor de primă intervenţie în caz de incendiu, sursele de alimentare cu apă (rezervoarele de apă de incendiu şi hidranţi exteriori de incendiu) de la operatorilor economici şi cele aparţinând municipiului/oraşului/comunei;

d) controlează locurile de muncă unde se execută lucrări cu foc sau lucrări periculoase;

e) sprijină conducerile operatorilor economici din municipiu/oraş/comună în realizarea măsurilor de protecţie şi instruirea personalului în domeniul situaţiilor de urgenţă;

f) informează conducerile operatorilor economici, şeful serviciului voluntar, consiliul local imediat după ce a constatat nereguli grave sau stări de pericol de incendiu, explozii sau accidente tehnologice;

g) urmăreşte modul cum se respectă regulile privind interzicerea fumatului şi focului deschis în locurile stabilite;

h) verifică menţinerea liberă şi în stare de utilizare a căilor de acces pentru intervenţie şi de evacuare în caz de situaţii de urgenţă în sectorul de competenţă;

i) în cazul producerii unor situaţii de urgenţă, alertează serviciul voluntar şi participă la nevoie, la limitarea şi lichidarea situaţiei de urgenţă;

j) consemnează neregulile în carnetele cu constatările rezultate din controale (cele de la gospodăriile populaţiei) şi în notele de control (cele de la instituţiile publice şi operatorii economici din subordinea consiliului local, de la unităţile de învăţământ şi de la operatorii economici din sectorul de competenţă, cu care s-au încheiat contracte de intervenţie);

k) prezintă şefului de serviciu carnetele cu constatările rezultate sau notele de control;

l) cunoaşte sensul principiilor care stau la baza desfăşurării activităţii de prevenire (principiul legalităţii, principiul imparţialităţii şi independenţei, principiul confidenţialităţii, principiul transparenţei, principiul continuităţii şi gradualităţii).

3.4. ATRIBUŢIILE ŞEFULUI FORMAŢIEI DE INTERVENŢIE

Art. 22 – Şeful formaţiei de intervenţie are următoarele atribuţii:

a) se subordonează şefului serviciului voluntar şi îndeplineşte sarcinile date de către acesta;

b) în lipsa şefului serviciului voluntar conduce acţiunile de intervenţie, în limita competenţelor legale;

c) pune în aplicare ordinele şefului serviciului voluntar şi asigură transmiterea acestora grupei/echipei din sector;

d) face propuneri şefului serviciului voluntar privind modul de acţiune, necesarul de forţe şi mijloace;

e) execută, împreună cu şefii echipelor specializate, recunoaşterea la locul intervenţiei, analizează riscurile şi transmite datele necesare şefului serviciului voluntar;

f) dispune măsurile necesare îndeplinirii misiunii în sectorul repartizat;

g) utilizează echipamentele de comunicaţii;

h) recepţionează şi transmite ordine, semne şi semnale.

i) asigură intervenţia operativă în cazul producerii unei situaţii de urgenţă.

j) acţionează cu fermitate pentru înlăturarea imediată a stărilor de pericol pe care le constată şi urmăreşte rezolvarea lor operativă;

k) verifică prezenţa personalului, starea de funcţionare a mijloacelor tehnice de intervenţie, accesoriilor, echipamentului de protecţie din dotarea subordonaţilor;

l) execută nemijlocit instruirea de specialitate în cadrul programului lunar, sau ori de câte ori este nevoie a personalului din subordine;

m) asigură respectarea întocmai de către personalul din subordine a programului zilnic/lunar de activitate stabilit, ordinea şi disciplina;

n) menţine permanent legătura cu şeful serviciului pe timpul executării unor activităţi/misiuni specifice în sectorul de competenţă;

o) îndeplineşte şi alte sarcini trasate de şeful serviciului.

3.5. ATRIBUŢIILE ŞEFULUI ECHIPEI SPECIALIZATE

Art. 23 – Şeful echipei specializate are următoarele atribuţii:

a) se subordonează şefului formaţiei de intervenţie şi îndeplineşte sarcinile date de către acesta;

b) pune în aplicare ordinele şefului formaţiei de intervenţie şi asigură transmiterea acestora membrilor echipei;

c) mânuieşte accesoriile, dispozitivele şi utilajele din dotarea serviciului voluntar pentru îndeplinirea misiunilor primite;

d) asigură şi urmăreşte executarea operaţiunilor pentru desfăşurarea intervenţiei;

e) pune în aplicare ordinele şefului serviciului voluntar transmise direct sau prin şeful sectorului;

f) participă la recunoaşterea locului incendiului/situaţiei de urgenţă şi dă misiuni subordonaţilor;

g) asigură cercetarea iniţială pentru identificarea prezenţei substanţelor periculoase;

h) conduce acţiunile echipei;

i) aplică tehnici şi tactici pentru stingerea incendiilor;

j) informează şeful sectorului despre schimbările de natură operativă ce apar pe parcursul intervenţiei;

k) este şeful echipei de salvare la ordinul şefului serviciului voluntar;

l) ţine permanent legătura cu membrii echipei şi cu şeful de sector;

m) acţionează la nevoie cu mijloace de primă intervenţie;

n) utilizează echipamentele de comunicaţii;

o) recepţionează şi transmite ordine, semne şi semnale;

p) cunoaşte mijloacele specifice de alarmare şi semnalele de alarmare, locurile de evacuare;

q) îndeplineşte şi alte sarcini trasate de şeful serviciului.

3.6. ATRIBUŢIILE MEMBRILOR ECHIPELOR SPECIALIZATE

Art. 24 – Membrii echipelor specializate pentru stingere incendii au următoarele atribuţii:

a) se subordonează şefului echipei şi îndeplinesc sarcinile date de către acesta;

b) mânuiesc accesoriile, dispozitivele şi utilajele din dotare pentru îndeplinirea misiunilor primite;

c) execută tehnici de intervenţie adecvate pentru stingerea incendiului şi acţionează prioritar pentru salvarea persoanelor;

d) execută atribuţii specifice la tipul de utilaj pe care îl deservesc;

e) asigură întreruperea alimentării cu energie electrică şi gaze naturale;

f) aplică tehnici şi tactici pentru stingerea incendiilor;

g) ţin permanent legătura cu şeful echipei şi cu membrii acesteia;

h) acţionează la nevoie cu mijloace de primă intervenţie;

i) se amplasează cât mai aproape de zona de ardere şi acţionează direct pentru limitarea propagării şi lichidării focarelor;

j) sprijină, prin acţiunea lor, activitatea de salvare a persoanelor şi bunurilor;

k) comunică orice modificare a situaţiei operative ce se produce pe timpul misiunii;

l) cooperează şi se protejează reciproc, urmărind permanent evoluţia incendiului, existenţa pericolului de producere a exploziilor sau pierderea capacităţii portante a elementelor de construcţie (prăbuşirea acestora);

m) recepţionează şi transmite ordine, semne şi semnale;

n) se preocupă pentru cunoaşterea în detaliu a tuturor accesoriilor şi materialelor din dotarea motopompei şi/sau a celorlalte utilaje precum şi modul de lucru cu acestea;

o) execută recunoaşteri pe raza unităţii administrativ - teritoriale cu accent pe sursele de alimentare cu apa, posibilitatea accesului de intervenţie;

p) utilizează echipamentele de comunicaţii.

Art. 25 – Membrii echipelor specializate pentru avertizare-alarmare-căutare-deblocare-salvare-evacuare au următoarele atribuţii:

a) se subordonează şefului echipei şi îndeplinesc sarcinile date de către acesta;

b) asigură sprijin în acţiunile de intervenţie la calamităţi sau dezastre şi salvarea persoanelor aflate în pericol;

c) la ordin, execută recunoaşteri şi semnalizează/delimitează zona de intervenţie;

d) execută căutarea persoanelor cu mijloacele din dotare;

e) asigură evacuarea, salvarea şi/sau protecţia persoanelor, animalelor şi bunurilor şi reducerea impactului negativ asupra mediului;

f) aplică tehnici de salvare a persoanelor şi mânuiesc accesoriile din categoriile: scări manuale, descarcerare, tăiat şi demolat, salvare şi prim ajutor medical, alte accesorii diverrse;

g) asigură sprijin în acordarea asistenţei medicale de urgenţă;

h) asigură întreruperea alimentării cu energie electrică şi gaze naturale;

i) asigură executarea desfacerilor sau a demolărilor;

j) asigură protecţia căilor destinate salvării şi evacuării persoanelor, animalelor şi bunurilor materiale, protecţia instalaţiilor şi construcţiilor situate în zona afectată;

k) asigură iluminarea zonei de intervenţie;

l) asigură transportul efectivelor şi altor materiale la locul intervenţiei;

m) asigură consolidarea elementelor de construcţie care ameninţă cu prăbuşirea, executarea de treceri printre şi peste dărâmături spre locul intervenţiei;

n) acționează în cadrul formației de intervenție, pentru salvarea răniților, a celor surprinși sub dărâmături sau blocați în adăposturi, clădiri avariate sau distruse;

o) acționează pentru deblocarea căilor de acces spre obiectivele de intervenție și pentru evacuarea răniților și sinistraților;

p) asigură avertizarea-alarmarea populației cu ajutorul mijloacelor specifice din dotare;

q) localizează și limitează avariile la rețelele de utilitate publică care prezintă pericol pentru personalul de intervenție sau cel afectat;

r) asigură transportul materialelor și hranei în cazul unor situații de urgență;

s) utilizează echipamentele de comunicații;

t) cunosc în permanență situația evacuării persoanelor și bunurilor materiale.

CAPITOLUL IV – DISPOZIȚII FINALE

4.1. OBLIGAȚII PRIVIND SĂNĂTATEA ȘI SECURITATEA ÎN MUNCĂ

Art. 26 – Personalul cu atribuții de conducere a intervențiilor:

a) adoptă tactici de intervenție care să aibă în vedere, cu prioritate, asigurarea securității proprii și a personalului din subordine prin amplasarea forțelor și mijloacelor astfel încât să existe permanent posibilitatea retragerii în condiții de siguranță în cazul producerii unor explozii, răbufniri de flacără, prăbușiri de elemente de construcție etc.;

b) urmărește folosirea echipamentelor și mijloacelor de protecție individuală adecvate situației respective;

c) ia în considerare competențele personalului din subordine, în ceea ce privește executarea misiunilor, având în vedere aspectele ce vizează securitatea și sănătatea în muncă.

Art. 27 – Personalul cu atribuții de execuție:

a) desfășoară activitatea la intervenție conform competențelor, executând doar operațiunile ordonate;

b) exploatează corespunzător autospecialele, utilajele, mijloacele și accesoriile din dotare;

c) monitorizează permanent locul unde își desfășoară activitatea, în vederea identificării în timp util a unor factori care i-ar putea pune în pericol integritatea corporală, iar în cazul identificării unor stfel de factori va lua măsuri urgente de adăpostire/evacuare, fără a aștepta un ordin în acest sens.

Art. 28 – Verificarea și folosirea integrală a echipamentului de protecție individual este obligatorie pentru întregul personal participant la intervenție.

4.2. PREGĂTIREA PERSONALULUI SERVICIULUI VOLUNTAR

Art. 29 – (1) Pregătirea personalului serviciului voluntar se realizează prin: programe de pregătire, instruiri, convocări, verificări, exerciții și concursuri profesionale, care se cuprind în *Planul de pregătire în domeniul situațiilor de urgență.*

(2) Coordonarea activității de pregătire a personalului serviciului voluntar se execută de Inspectoratul pentru Situații de Urgență „Mr. Constantin Ene" al județului Bacău.

(3) Programele de pregătire și exercițiile din *Planul de pregătire în domeniul situațiilor de urgență* prevăzut la alin. (1) se stabilesc în funcție de tipurile de risc identificate în sectorul de competență și de particularitățile intervenției.

4.3. ECHIPAMENTUL DE PROTECȚIE, UNIFORMA ȘI ÎNSEMNELE DISTINCTIVE

Art. 30 – (1) Echipamentul de protecție și uniforma trebuie să fie inscripționate, vizibil, cu denumirea serviciului voluntar.

(2) Numărul de telefon se afișează atât la sediul serviciului, cât și în zonele cu risc din sectorul de competență.

(3) Uniforma și echipamentul de protecție se asigură, gratuit, potrivit prevederilor art. 39 alin. (3) din Legea nr. 307/2006, republicată.

4.4. NORMA DE DOTARE A SERVICIULUI VOLUNTAR

Art. 31 – (1) În baza normei orientative de dotare, serviciul voluntar își stabilește propria normă de dotare în funcție de tipul serviciului, riscurile identificate, precum și de tipul/capacitatea/destinația mijloacelor de intervenție, astfel încât să asigure:

a) intervenția operativă și gestionarea tuturor situațiilor de urgență în funcție de riscurile identificate;
b) spații pentru garare/revizie a mijloacelor de intervenție;
c) capacitatea maximă de lucru a utilajelor;
d) îndeplinirea atribuțiilor și asigurarea protecției personalului serviciului.

(2) Componența nominală a membrilor serviciului voluntar al comunei Poieni și stabilirea normei proprii de dotare a Serviciului Voluntar pentru Situații de Urgență, se va face prin Dispoziție a primarului comunei Poieni.

4.5. REALIZAREA INTERVENȚIEI

Art. 32 – (1) Conducerea intervenției se asigură de către primar, până la finalizarea acesteia ori până la sosirea structurilor profesioniste de intervenție ale Inspectoratului pentru Situații de Urgență „Avram Iancu" al județului Cluj.

(2) Intervenția se realizează gradual, astfel:

a) alarmarea serviciului voluntar, concomitent cu anunțarea/alertarea structurilor profesioniste de intervenție ale Inspectoratului pentru Situații de Urgență „Avram Iancu" al județului Cluj, precum și, după caz, a entității cu care a fost încheiat contract, convenție de colaborare sau protocol;

b) realizarea intervenției propriu-zise de către serviciul voluntar;

c) acordarea de sprijin la intervenție, cu tehnică și personal specializat, de către entitatea cu care a fost încheiat contract, convenție de colaborare sau protocol;

d) participarea la intervenție, cu tehnică și personal specializat, a structurilor profesioniste de intervenție ale Inspectoratului pentru Situații de Urgență „Avram Iancu" al județului Cluj.

Întocmit
Șef SVSU
Boca Ioan Marian